

rozsévač rozsievač

5

máj–květen
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

- » Člověče, buď Božím dítětem «
- » Svatá přestávka «
- » Krásny deň «

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý“ (Ex 20, 8).

Mládežnícka konferencia BJB 2019 –

Ako to už tradične býva, na sklonku zimy sa konala tak ako každý rok celoslovenská baptistická mládežnícka konferencia v Banskej Bystrici. Mládež však prichádza aj z Čech či Srbska.

Témou bolo heslo: *Bud vzorom*.

Konferenciu otvorila skupina *Viac ako chválami*, ktoré stáli za to. Radostné pesničky s plejádou hudebných nástrojov ako saxofón či harmonika zneli ako ozveny nebeských chvál. Prvú tému mal Marek Macák, obdarovaný kresťanský psychológ. Hovoril nám o tom, že sme dôležité, že naše miesto nikto nenahradí a že povinnou výbavou k službe nie sú vrásky, ale môžeme začať už teraz.

Tiež prebehol seminár o sexe, športy, kaviareň a depo.

V sobotu nám zase hovorili, ako byť vzorom v reči, láske, správaní, vo vieri a mrvnej čistote. Na seminároch sme mohli počuť prednášky o aktuálnej téme homosexuality, ktorá ponúkala relevantné východiská, mohli sme sa dozvedieť o tom, ako hovorí

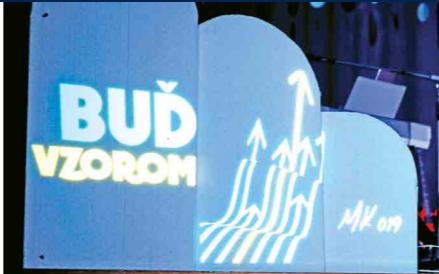
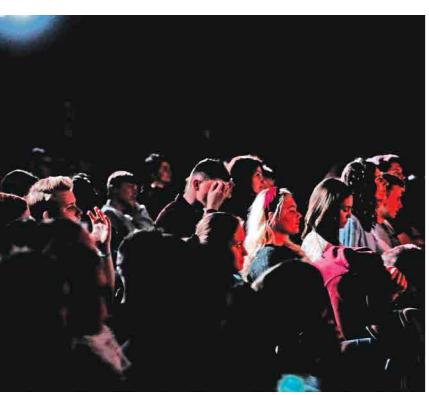

pri záchrannej misii sveta, do ktorej sme boli povolení, nemôžeme zabudnúť na darcu, na to, že len s Ježišom sa to podarí, že z vlastných sôl to nepôjde. Boha sme chválili aj s chválospevovou skupinou z Košíc, Hurbanova, Nesvad, Komárn a Bratislav. Fungovala aj kaviareň, kde ste dostali kvalitnú kávu, koláče, a okrem toho sme mali jedinečné palacinky, ktoré vám upiekli pred očami.

Rachel Orvošová

evanjelium jednoducho a prirodzene, ako ak evanjelizovať v kontexte kultúry, ako nájsť seba samého, ako nebyť skepticom, pretože skepticizmus je rakovinou dnešnej doby, mohli sme sa dozvedieť niečo o obhajobe pravdivosti Biblie a prečo by sme sa nemali zahrávať s hriechom,

resp. prečo je otázka, pokiaľ môžem zájsť, nebezpečná. Hlavnú tému mal aj Dodo Michalec, ktorý hovoril tom, že Ježiš nás nielen zachránil pred niečím, ale aj pre niečo. Hovoril o vieri, ktorá nás oslobodi od strachu z budúcnosti či od strachu zo súčasných okolností. Hovoril, že íst za Ježišom skrýva nepoznané požehnanie a že naše obety budú stáť za to. Posledným seminárom bola téma komfortu ako modly dnešnej doby. Štyria rečníci hovorili o tom, ako mladí ľudia na sociálnych sieťach strácajú čas, ako máme hrivny, ktoré potrebujeme rozmnosiť, ako máme povolanie, ktoré potrebujeme naplniť, ako už viac netreba snívať s otvorenými očami, ale zdvihnuť kotvy a vyplávať na hlboký oceán. Dawson Jones nám v nedele na zhromaždení s domácim zborom zase pripomína, že

Obsah

Mládežnícka konferencia BJB 2019	2
Vyhradit si čas na vdáku	3
Čtvrté priezvuky	4
Deset veľkých svobod	
Svatá prestávka	
Človeče, bud Božím dítetom i v 21. storočí	6
Pojď ke mně na chvíli	
Krásny deň	7
Báseň o krásnej matke	
Pán Bůh nás vším provedl	8
Boh ma tam čakal	9
Brat kazatel Karel Kuc se dožívá 80 let	10
Každý má něco cenného	11
Ako pokračujeme	12
Nádej pre deti v Nepále	13
Príbeh jedného obrazu	14
Báseň: Jediná písieň	15
Odvážna žena	
Proč chodit oklikou?	
Príbeh môjho uzdravenia/3	16
Modlitby mojí babičky	
Zakázané návštavy	17
Maminčino požehnání	
Křídla	
JÁ JSEM	
Totalita	18
Jak mne Ježiš našel	
Inzerát	
Program 50. výroční konference Odborů sester BJB v ČR a SR	19
Recenzia knihy	
Redakčné oznamy	
Báseň: Matka sa vždy modlí	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobréj správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séf redaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbytory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 430 Kč (cena jedného výtlačku 39,-Kč) +poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbytory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Roszievač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASBKX Clearing: SLSL SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: Býkový výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 5/2019: 10. 4. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SŠN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejňované.

Rachel Orvošová

„Pamäť na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätíť! Šest dní budeš pracovať a koňať všetku svoju prácu. Siedmy deň je sobotný odpočinok pre Hospedina, tvorho Boha.“

Dnes to nie je zdaleka také jednoduché ako kedysi. Obávam sa však, že takéto pocity má každá generácia. A každá generácia má zase svoje problémy, pred ktorými sa nedá utiecť, a neostáva nám nič iné, ako sa s nimi popasovať. Naštastie v tom nie sme sami.

Moja generácia a všetky po nás čelia problému svätenia nedele. Niekoľko rokov nazval najväčšou biedou súčasnosti. Nedela stráca svoje osobitné postavenie, pružnosť pracovného času a zrýchľovanie životného tempa spôsobuje, že v mnohých povolaniach je aj nedela pracovným dňom. A ak aj v nedelu nepracujeme, často venujeme čas skôr voľnočasovým

aktivitám ako chváleniu Pána. Počas nedele sa sledujú médiá či navštievujeme kino, pre mnohých to je dobrá príležitosť na nákup, spánok, prechádzku či priestor venovať sa rodine. Zmena nastáva aj v obliekaní, pre nedelu už nemáme vyhradené nedelné šaty, možno si nedáme tepláky, ale ani oblek nie. Nedela je viac ako dňom Pána posledným dňom v týždni, miestom oddychu, duševného odpočinku a pokoja. Problém je, že to nestačí. Nestačí, aby bola nedela ďalším dňom, ktorý je venovaný zážitkovej kultúre či duševnému odpočinku. Nemala som rodičov, ktorí by ma dô-

Vyhradit si čas na vdáku

sledne viedli k sväteniu nedele. Niekoľko rokov môjho detstva sa to diaľo, ale potom sa postoj k nedeli stal benevolentným. Až teraz, keď som dospelá, vidím ovocie nezdravých návykov. A nielen to. Vidím, aké ďaleko je brať nedelu vážne a vyčleniť si čas pre jej plnohodnotné prežívanie. Keďže môj otec v nedeli radšej spával, pretože v týždni ďaleko pracoval, nadobudla som dojem, že ja sama a moje potreby sú ďôležitejšie ako návšteva zhromaždenia. Pre moju generáciu je svätenie nedele výzva. Vnímam však, že to je zápas, ktorý je potrebné bojať.

Kde inde alebo ako inak nasýtiť svojho ducha, ak pren v týždni nemáme miesto. Kde inde hľadať odpovede ako pri Božích nohách, kde inde spočinúť a vložiť sa zas a znova do Božích rúk, kde inde prijímať dobré od Boha a ďakovať a chváliť a tešiť sa a byť, len tak byť s Ním – ak nie v nedeli v zhromaždení. Vlastne neviem, či to nutne a zákonite musí byť práve v nedeli v zhromaždení. Či sa nám to páči alebo nie, svet sa tak

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má byť svaty“
(Ex 20, 8).

zmenil, že niekedy sa v nedeli nedostaneme do zboru, ale nutnosť vyhraditi si čas na oslavu Boha, vyhraditi si čas na vdáku a chválu ostáva.

Nijako inak sa nedá budovať životodarný vzťah s Bohom, len obetovať nedelu (či niektorý iný deň) Jemu.

Čtvrté přikázání

Starozákonné texty:

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svoji práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytce ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svaty“ (Ex 20, 8–11).

„Pamäťaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiti! Šest dní budeš pracovať a konáť všetku svoju prácu. Siedmy deň je deň sobotného odpočinku pre Hospodina, tvého Boha. Nebudeš konáť nijakú prácu ani ty, ani tvôj syn, ani tvôja dcéra, ani tvôj sluha, ani tvôja slúžka, ani tvôj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvých bránoch. Ved' Hospodin za šest dní utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval. Preto Hospodin požehnal deň sobotného odpočinku a posvätíl ho“ (Ex 20, 8–11).

Novozákonné texty:

A Ježíš jim řekl: „Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánum i nad sobotou“ (Mk 2, 27–28).

Povedal im teda: „Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu; preto je Syn človeka pánom aj nad sobotou“ (Mk 2, 27 – 28).

Deset velkých svobod

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH, BUDEŠ DODRŽOVAT DEN ODPOČINKU!

Nemusíš se uštvat k smrti ani neustálou prací ani ustavičnou honbou za zábabou ani starostmi – ani strachem, že bys mohl něco zmeškat. To vše tě přivádí jen do zhoubného napětí a bere ti všechnu radost ze života. Já, všemohoucí Bůh, chci byt tvým nitrem. Drž se mne a tvůj život dojde naplnění.

„PAMATUJ NA DEN ODPOČINKU, ŽE TI MÁ BÝT SVATÝ!“

Jak vypadá neděle a můj odpočinek? Přidruží se shromáždění Božího lidu, nebo se nechám z malichernosti zdržet od Božího slova? Slyším a čtu rád a věrně Boží slovo, nebo jen málokdy, nestále, ze zvyku? Vyhledávám obecenství s živými věřícími? Naslouchám ve ztištění Bohu, nebo utíkám Božím otázkám a vyhýbám se Pánu Bohu zapřažením do práce nebo svých zálib a požitků? Navštěvuj dle nařízení Božího slova nemocné, v nouzi a v trápení postavené lidí ve svém okolí, abych jim pomáhal, potěšoval je a četl Boží slovo? (Mt 25, 40; Jk 1, 27).

Svatá přestávka

(Ex 20, 8 – 11, Mk 2, 27–28)

Den odpočinutí, šabat, je hebrejsky שַׁבָּת a vychází z kořene שְׁבַّ-תִּי který můžeme přeložit výrazem ustát, přestat, odpočinout. Šabat je tedy přestávka. Vychází ze základní koncepce stvoření světa zaznamenané na počátku Bible v První knize Mojžíšově – Genesis: „**Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své stvořitelské dílo**“ (Gn 2, 2–3).

V judaismu se jedná o nejdůležitější svátek, jehož nařízení nalezneme přímo v desateru Božích přikázání. „**Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svoju práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé**

chiel ve svém proroctví nabádá Izrael k dodržování šabatu a jeho zachování chápě jako symbol udržení svažku s Bohem (Ez 20, 12).

V poečilním období význam šabatu jako odděleného svatého dne dále rostl. Z původního dne odpočinku a radosti se stává den oddaný Bohu a jeden z předstupnů pozdějšího vykoupení. V rabínském judaismu se objevuje představa, podle které Mesiáš přijde, až bude celý Izrael řádně dodržovat a světit Šabat. Z toho je patrné, že nebylo vůbec jednoduché dodržet všechna nařízení, týkající se šabatu.

Z původního dne ztištění, upokojení, odpočinutí, přestání a radosti se spíš stal den jakhosi stresu a neustálého hledání sebe i druhých – pravý opak někdejšího významu. Ježíš při svém působení na zemi musel připomínat, že „**Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu**“ (Mk 2, 27). Po uzdravení člověka o šabatu se musel Ježíš hájit: „**Ptám se vás: Je dovoleno v sobotu činit dobré, či zlé, život zachránit, či zahubit?**“ (Lk 6, 9).

V celosvětovém pohledu má odpočinutí po šestidenním pracovním týdnu jistě velmi pozitivní význam pro dobré a dlouhodobé fungování jakékoli lidské společnosti. Člověk je stvořen tak, že potřebuje odpočinutí. Potřebuje nejen pravidelný spánek, ale potřebuje i další periodický oddech, volno, dovolenou, svátek. I velká část stvoření využívá pauzu, vegetativní klid, ať už se jedná o zimní období, nebo třeba období sucha...

Proč je ale „Pamatuj na přestávku“ zakotveno v 10 nejdůležitějších nařízeních, navíc na čtvrtém místě, hned za těmi, které se týkají samotného Hospodina a vztahu k Němu? Proč je přestávka, toto zklidnění a upokojení v životě člověka tak důležité? A že je důležité, poznáme i z toho, že Stvořitel dal svému lidu celou širokou koncepci odpočinutí. Nejen den odpočinutí, ale také rok odpočinutí, zvláštní svátky odpočinutí, místo, zemi odpočinutí. Vejít do odpočinutí bylo symbolem zvláštního Božího požehnání a spojení s Hospodinem.

Odpočinutí, přestávka, ustání jsou úzce spjaty s pokojem – shalom. Král David slyšel o svém synu následující slovo: „*Hle, naroď se ti syn. Ten bude mužem odpočinutí. Jemu dám odpočinout od všech jeho okolních nepřátel. Vzdýt jeho jméno bude Šalomoun (to je Pokojný). Za jeho dnů poskytnu Izraeli pokoj a mír*“ (1 Pa 22, 9).

Pokoj, shalom, je součást Boží přirozenosti. O Gedeonovi čteme v Bibli následující: „*I vybudoval tam*

Gedeón Hospodinu oltář a nazval jej: Hospodin je pokoj (Sd 6, 24). Ne Hospodin dává pokoj, ale Hospodin je pokoj.

Melchisedech – byl jeden z předobrazů Ježíše Krista ve Starém zákoně: „*Je bez otce, bez matky, bez předků, jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podoben Synu Božímu zůstává knězem navždy*“ (Žd 7, 3). Melchisedech, který byl knězem Nejvyššího, byl zároveň Král Pokoje – Král Sálemu.

Je-li nás Bůh bohem pokoje, je-li On sám Pokoj, potom šabat – přestávka, patřící Hospodinu, je úzce spojen(a) s pokojem. Boží pokoj, ztištění, odpočinutí, přestávka, byly vždy neobyčejně potřeba pro obecenství s Hospodinem. Například, když andělé přinášeli Boží zvěst do životu lidí, přicházeli často se slovy „Neboj se“, nebo „Pokoj vám.“

Když Ježíš vysílal své učedníky se zvěstí Božího slova, dostali následující instrukce: „*Když vstoupíte do domu, řekněte: Pokoj vám. A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám*“ (Mt 10, 12–13).

I zde pozdravení Shalom – pokoj vám, předcházelo zvěstování Božího slova. Shalom – pokoj je jistě víc, než jenom bezmyšlenkovitý „Ahoj“, či „Dobrý den“.

V naprosté většině listů, které se staly součástí novozákonného kánonu Božího slova, je před vlastní zvěsti ještě požehnání či nasměrování (*Milost vám a pokoj*).

Že bychom bez ztištění, zklidnění, pokoje, bez přestávky, nemohli přjmout Boží slovo? Že bychom nemohli mít správné obecenství s naším Stvořitelem? Vypadá to tak.

Šabat - přestávka je dimenze, která nám umožňuje správně rozumět Božímu slovu a mít obecenství s Hospodinem. Jakýkoliv nepokoj, narušení,... toto obecenství naruší, protože Bůh je pokoj. Jakýkoliv strach toto obecenství naruší, protože strach je rovněž opakem pokoje. (Asi proto je v Bibli tolíkrtá a tolíka způsoby řečeno „neměj strach“).

Nakonec ještě zůstává otázka: Proč nezůstal šabat – sobota hlavním dnem uctívání Hospodina i pro nás? Proč pro většinu křesťanů už dávno přesel den pracovního klidu ze soboty na neděli? (První známý výnos o zachovávání pracovního klidu

v neděli pochází od římského císaře Constantina z roku 321 n. l.). Odpověď je pro mne následující: Naše příslušnost k Božímu lidu je a zůstává výhradně na základě oběti Božího syna Ježíše Krista. Veškeré důležité události, týkající se nového stvoření, se odehrály v neděli. Ježíš byl vzkříšen v neděli, v neděli se ukázal ženám i učedníkům, v neděli s nimi promlouval, v neděli seslal Duha svatého. Proto se první den po sobotě brzy začal nazývat Dnem Páně (Zj 1, 10). První den po sobotě se scházela cirkev (Sk 20, 7). Pokud se tedy šabat stal v dobách Staré smlouvy jedním ze znamenití smlouvy mezi Izraelem a Bohem, potom Den Páně je i znamením Nové smlouvy, zpečetěním krvi našeho Pána Ježíše Krista. První křestané byli Židi a jako takoví jistě dodržovali šabat. Ale po rozšíření církve mezi pohané vydal první Jeruzálemský koncil následující slovo zaznamenané v 15. kapitole knihy Skutků: *Toto jest rozhodnutí Ducha Svatého i naše: Nikdo at vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: Zdržujte se všeho, co bylo obětováno modlám, také krve, masa zvěřat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Budte zdrávi*“ (Sk 15, 28–29).

Svobodu v Kristu připomínal apoštol Pavel křestanům do Kолосis i následujícím slovem: „*Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jite nebo pijete, nebo kvůli soudkům, novoulini nebo sobotám...*“ (Kol 2, 16).

Kristus je Pánem nad sobotou. „*Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínilo, hle, je tu nové!*“ (2K 5, 17). To však neznamená, že by princip šabatu – přestávky nebyl platný. Naopak.

Šabat byl učiněn pro člověka. Nejin to ale souhrn nařízení a předpisů, které si lidé ve snaze více se oddat Bohu sami domysleli. Nemusíme se bát rozsvítit světlo, uvarit oběd, ..., nemusíme počítat své kroky. Oddělený čas, čas pro Boha, však stále potřebuje naši spolupráci v ustání, upokojení se, ve ztištění. Ostatně Bůh nás stále zve do svého odpočinutí, přestávky. „*Nebot kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočne od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého*“ (Žd 4, 10). Odpočíme od svých skutků a spočíme v Boží svatosti.

(text a foto)
Ondřej Valenta

Člověče, bud' Božím dítětem i v 21. století

„Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh...“
(5 M 5, 12–15).

Tak zní Boží čtvrté přikázání. Je napsáno v Bibli, Písmu svatém. A my, věřící, se Bibli řídíme, Biblí, nikoli tradicemi! Doby se sice mění, i zvyky a názory, ale Bible a její učení zůstávají v trvalé platnosti. Německý reformátor dr. Martin Luther to vyjádřil naprostě výstižně: „Bible není ani staromódní, ani moderní, Bible je Knihou Boží!“ A před ním velký český reformátor Mistra Jan Hus nejen prohlásil, nýbrž svým vlastním životem a mučednickou smrtí upálením potvrdil, že co je v Bibli napsáno, je Pravda pravdoucí. Té se máme jednoznačně držet a navíc ji velmi bránit! Ano, také slova Božího čtvrtého přikázání jsou Boží slova, tedy navždy platná. Co do svého rozsahu je toto přikázání nejdelsím a nejpodrobnejším. A všechno je tu zdůvodněno tím, že sám Hospodin odpočinul v sedmý stvořitelský den od práce.

Mne osobně se až dojímavě dotýká okolnost, že je tu pamatováno i na ten tažný dobytek, na vola i osla (podle kralického překladu). V hebrejské Bibli to foneticky zní pro mě uši až útlocitně a něžně vůči témuž zvířátku. Hebrejsky to v transkripci zní takto: „vešérko, vahamórko“, to jest: „a vůl tvůj a osel tvůj“ - budou odpočívat od celotýdenní lopaty polní orby a tahání těžkých břemen. A odpočine a poslední služka, sluha i ten, který tu je návštěvou.

Všichni mají mít účast na radosti ze svobodného volna při vzpomínce na vysvobození z utrpení v egyptském otocení. Pán Bůh je nejen Stvořitelem všeho viditelného a neviditelného, nýbrž i Zachovavatelem svého díla. A je Pečovatelem i o tělo, o duchu i o duši. Bůh postavil člověka, živočichy a přírodu

před mnohé úkoly, funkce a plnění různého poslání, ale dává k tomu všemu i předpoklady, uschopnění, sílu, i ten žádoucí a léčivý odpočinek.

Svěcení šabbat byla Bohem určená sobota, sedmý den. Název je odvozen od sedmičky, v hebrejštině „šeba“. Proto se židovská sobota nazývá „šabbat“. Je to posvátný den odpočinku, svěcení a slavení.

Šabbat měl být Izraelem důsledně svěcen, a veškerá práce měla být zastavena. Lidé, spolu s dobytkem, měli odpočívat. Mělo se s díkůčiněním vzpomínat na záchranné vysvobození z Egypta. To je obsahem čtvrtého Božího přikázání v Desateru.

Jenže Izrael to v některých ohledech sám nevhodně a zle pokazil, takže celá věc svěcení soboty už neodpovídala Božím záměrům. Oni to všechno až fanaticky zpřísnili. Zakázali v sobotu například vařit oběd. Ten musel být uvařen už v pátek, aby se pří neznesvětila sobota. Dále v sobotní den nesměla být délka vycházky delší než určitý počet kroků atd. Pánu Ježíši bylo zakázáno v sobotu uzdravovat nemocné. Témoto milosrdnými činy v sobotu fanatické Židy přímo uráželi, jak měli za to.

Mnozí kněží a vedoucí si počívali, jakoby oni byli nejvyššími pány a autoritami i ve věci svěcení soboty. Jenže nebyli. Ježíš jim odpověděl: „Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánum i nad sobotou“ (Mk 2, 27–28).

A zde se zastavíme u jiné otázky související se šabbatem. Jde o vztah mezi izraelskou sobotou a křesťanskou neděli. Pán Bůh v Pánu Ježíši žádá milosrdenství a ne vražedný náboženský fanatismus. Přečteme si k tomu Mt. 12, 1–14. Také Lk 13, 14–15.

A nyní pozor! Židé mají svůj „šabbat“, my,

Kristovci máme svůj „den Pána“. Desaterem Božích přikázání jsme jistě požehnáni i my, křesťané. Je tu však velký rozdíl, který je patrný dvou bodech. Došlo tu ke změně dne a názvu. Svátečný den je ze soboty posunut na den první po sobotě, a má název „den Pána“, tedy den, kdy náš Pán vstal z mrtvých: „V neděli, první den po sobotě (Mk 16, 1–2). A shromázdění prvních věřících se zřejmě konala v neděli (1 K 16, 1–2).

Pán Ježíš totiž není jen Pánem soboty, nýbrž i Pánem nad smrtí. Z mrtvých vstal první den po sobotě, v neděli, kdy nad smrtí zvítězil a tím nám vydobyl v nebi „odpočinutí věčné“. V zmrtychvstání Ježíše Krista, v tomto ohromném vítězství s věčnostním dosahem, bylo pro nás vydobito opravdové spasení, tedy záchrana před věčným zahynutím, a otevřena cesta do skutečného nebe a skutečné věčného života, věčného trvání bez trápení smrti. Jdemě vstřík přeblaženému odpočinutí nebeského pokoje, v němž je „odpočinutí soboty“ jen bledým stímem.

Zde také přestává všechna diskuze o tom, zda je důležitější šabbat nebo den Pána – neděle. Nic jiného nás nedovede dokonaleji spasit, ani sobota, než Vítěz nad smrtí, Pán života – Ježíš Kristus!

Proto při svých nedělních shromázděních tím všechně zpívejme obě naše duchovní písni, jež začínají: „V den Pána, v ten den klidu, v den světla radosti.“

A také píše: „Jak bude nám, až po skončeném boji si oddechneme jednou naposled“. A tak zůstaříme věrní Pánu Ježíši.

Mezi posledními slovy velkého evangelisty Billy Grahama zazněla i věta: „Člověče, bud Božím dítětem i v 21. století!“

Bratr kazatel Richard Novák

mě za ruku a zůstaň chvíli u mě. Nic jiného teď nepotřebuju.“ Ježíš nám šel příkladem. V evangeliu podle sepsání Jana je psáno: „U Ježísova kříže stál jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Zeno, hle, tvůj syn!“ Potom řekl svému učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji učedník vzal k sobě“ (J 19, 25–27).

Pán Ježíš myslí i v hodině utrpení na svoji matku a zabezpečil ji do budoucnosti. Na kříži umíral za nás i za všechny lidi, co na světě jsou. Svoj krví, která tekla na kříži, nás očistil od hřichu. Zemřel a třetího dne vstal z mrtvých, před zraky učedníků vystoupil na nebesa. Ale dal nám svého Duchu svatého, aby byl neustále s námi a my nebyli sami.

Nejsme sami a můžeme potěšit někoho, kdo zatím sám je. Třeba jen vzít jej za ruku.

Marie Horáčková

Krásny deň

V čase, keď som bol na vojenčine, odvelili nás na letnú brigádu do Žatca. Spolu s vodičom sme nakladali do nákladného auta vrecia s obilím a potom vykladali v inom sklade. Bola to tažká práca obzvlášť v prvých dňoch. Potom prišla nedela a mohli sme si odpočínať. Obliekol som si vychádzkovú uniformu a moju túžbou bolo nájsť nejaké zhromaždenie kresťanov. Po dlhom hľadaní som konečne našiel malé spoločenstvo. Ak si dobre pamätám, bolo to niečo ako Cirkev husitská. Prítomní sa nemalo prekvapili mojej návšteve, ale ja som si užíval čas pri počúvaní Božieho slova. **Bol to pre mňa skutočný deň sviatočného odpočinku.** V pondelok som cítil novú silu a vrecia sa mi zdali byť ľahšie.

Iný príbeh z našej rodiny hovorí, že prastarý otec z manželkinej strany mal vo zvyku v nedelu večer tráviť čas šitím kapcov. Raz, ako tak pracoval so svojím obuvníckym náčiním, ukázał sa mu muž a povedal: „Pamäťaj na deň sviatočný, aby si ho svätil!“ Potom zmizol. Od toho času v rodine **trávili nedeleň večery pri Božom slove, čo bolo veľkým prínosom** nielen pre túto rodinu, ale aj pre vplyv rodiny Kriškovic v ďalších generáciách, ale aj pre celú našu krajinu. Nie tak dávno obnovovali v našom meste jednu z hlavných cest. Boli určené termíny, a tak pracovali aj vo volných dňoch. Raz, ako som šiel do zhromaždenia okolo skupiny robotníkov, všimol som si, že na zemi mali položený tranzistorový prijímač a práve počúvali kázeň z vysielaných bohoslužieb. **Božie slovo zaznievalo aj na pracovisku a to mu dodávalo sviatočný ráz.** Uvedomil som si, aké je dôležité, keď Cirkev a Boží služobníci vstupujú do médií, ktoré sú v súčasnosti velkokazateľnou. Tak sa radostná správa o Božej lásku k človeku dostane na mnohé miesta a vypočujú si ju aj takí, ktorí by do kostola nikdy neprišli.

Volný deň je vzácný pre všetkých. Mnohí ho však využívajú tak, že iní sú pri tom nútene pracovať. Preto Božie prikázanie hovorí, že **sluhovia a zvieratá si majú tiež odpočinúť:** „Siedmy deň je sobotný odpočinok Hospodina, twojho Boha. Nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvor syn, ani tvora dcéra, ani tvor sluha, ani tvora slúžka, ani tvor dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvorjich bránoch“ (2M 20, 10). Slovo „sobota“ je podľa Biblického slovníka označením akéhokoľvek posvätného dňa, v ktorom sa nepracovalo. Pravidelný odpočinok potrebujeme všetci. Ako telesne pracujúci, tak aj tí, ktorí pracujú v úradoch, kanceláriach, tí, ktorí nesú viac zodpovednosti, taktiež žiaci a študenti, jednoducho všetci. Čo však znamená príkaz, že ten deň máme svätiť? V 1. liste Timoteovi píše Pavol apoštol o pokrmoch, že sa posvácujuj „slovom Božím a modlitbou“. Myslím, že **podobne môžeme svätiť aj deň, ak ho oddelíme a vyhradíme pre slovo Božie a modlitbu spolu ďalšími veriacimi.** Mnoho však záleží aj od spôsobov, akými sa to všetko pripravuje a podáva. Na základnej škole sme mali učiteľa chémie, ktorý dokázal tento náročný a nezáživný predmet urobiť pre nás celkom zaujímavým. Tak je to aj s Božím kráľovstvom. Ten istý obsah a čas môžeme urobiť nudným, alebo podnetným a príťažlivým podobne, ako ten učiteľ urobil pre nás zaujímavou chémiu. Keď som bol ešte študentom, trávil som celé nedelené dni v meste Ostrava. Ráno som sa obyčajne chodil prechádzať do parku popri rieke Ostravici. Pozdejšie ma vedúci mládeže nahovoril, aby som s ním chodil do spevokolu, ktorý už ráno nacvičoval. Dal som sa mu nahovoriť a postupne sa mi to celkom zapáčilo. Potom nasledovali spoločné bohoslužby, kde spevokol slúžil. Na obed som chodieval do vzdialenej jedálne. Popoludní o druhéj sme mali mládež a o šestnástej evanjelizačné zhromaždenie, ktorého sme ako hudobná skupina a aktívni pracovníci boli súčasťou. Rád si na tie časy spomínam ako na krásne dni využité plnohodnotne, užitočne a zaujímavo, pri Božom slove a modlitbách, v láskyplnom spoločenstve.

Bolo to preto, že sme mali dobrého pastora, ktorý na vytváraní takéhoto prostredia verne a usilovne pracoval. Myslím, že prikázanie „nebudete konať nijakú prácu“ neznamená nečinnosť, ale skôr zámenu každodenných činností za činnosti iného charakteru, za činnosti dušovné. Ak sú tieto dušovné činnosti vykonávané v súlade s duchovnými darmi, výsledkom pre všetkých je pravý odpočinok a krásny čas alebo aj krásny celý deň. Uvedomujem si, aké je to všetko náročné, a veľmi ocenjujem službu kazateľov a duchovných pracovníkov. Aj keď som potom v živote zažil mnoho sklamáni a neúspechov, moje skúsenosti mi hovoria, že nedelň deň, ktorý je zasvätený Bohu, **môže byť** skutočne krásny.

Lubomír Počai

Pojd' ke mně na chvíli

„Sestří,“ slyším za zády. Nereaguji, protože nejsem zdravotní sestřička, jsem jen na návštěvě u maminky. „Sestří,“ ozval se opět ten slabý, zastřený hlas, jakoby bez sil. Otočím se a vidím, jak se na mě zoufale upírájí malinké oči ležící paní. Už dříve jsem si všimla krásných barvových fotografií na zdi vedle její postele. Tehdy jsem si říkala: „Ježíš rodina má svou babičku tak ráda, vypadají na fotkách všichni šťastně a hezký se usmívají.“ Hledala jsem doma také barevné fotky mojí mamky a nás všech, abych jí je donesla a tak si připomnála chvíle, kdy jsme s celou rodinou slavili její narozeniny. Ale teď je to jiné. Paní je zde sama. „Nikdo za ní ještě nepřišel. Celou dobu, co jsem tady, jsem u ní nikoho neviděla,“ volá na mě jiná paní z vedlejší postele. „To není možné,“ říkám, vždyť už je tady tak dlouho! Zas jsem zaslechla ten slaboučký hlas, volající sestřičku a už jsem u ní. Během toho okamžiku mi proběhlo hlavou, jakými slovy ji asi utěším. Naklonila jsem se nad postel a slyším: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ okamžitě jsem se přidala a modlila se s ní, šlo to samozřejmě. A ona mě šťastně chytla za ruku. Jak málo stačí, říkám si, když zas usnula a já se mohla přesunout zpět k posteli mé mamky. Ta se usmívala, vypadala spokojeně. Vyhrykly mi slzy do očí. Stále vidím upírající se smutné oči té paní. Vidím v nich smutek a touhu: „Pojd sem, vezmi

Báseň o krásnej matke

(Cválajúce dni) **Ján Smrek**

Prekrásna matka!

**Hoc sú už jej vlasy
strieborne lesklé,
predsa jej však neubudlo z krásy,
bo svetu dala
krásnu dcéru.**

**A svet sa díva na obe
a kochá sa v ich podobe.**

**Akou je dcéra dnes,
jej matka bola niekedy,
upomínajúc na kvety -
a aká je dnes matka vznešená,
takou sa niekdy dcéra stane.
Medzi nimi
je všetko čudne zharonizované.**

**Matka má oči ako uhol'
a sú to oči dcérine.**

**Tie hľadia s ohňom na človeka
a tamtie krotko, nevinne.**

**Jedny z nich velia: polúb pery
osemnástročnej dcéry
a druhé: kľakni pred matkou
a bav ju žitia pohádkou.**

**Ó, oči dcéry, oči matky,
ktoré ste drahšie človeku?**

**Jedna ich nosí ku bielemu,
k čieremu druhá obleku.**

**Môž' milovať však v dcére matku
a obom vravieť o šťastí,
hovoriť jednej: svätá ste mi,
tej druhej: moja, moja, ty!**

**Musí sa rieť i smútočné to:
nebude matky kedyši!**

**Však v dcére budú zachované
jej drahocenné obrysy.
Uteká život ako rieka,
z dcéry sa matka stane raz
a po rokoch sa zopakuje
metamorfóza krás.**

Pán Bůh nás vším provedl

Pocházím z nevěřící rodiny. Táta byl sice po-křtěný, dokonce snad i mimořádový, ale jinak byla naše rodina ateistická. Rodiče mé babičky měli doma i ateistickou literaturu z 1. republiky, teologicky propacovanou proti křesťanské teologii. Velký vliv na mě měla babička z Bučovic, protože v mých třech letech mi zemřela moje maminka. Nějakou dobu jsme byli s tátou a starším bráchem sami, ale tatínek se pak znova oženil, vzal si paní z bývalého Sovětského svazu, Rusku. Později začaly takové zvláštní těžkosti, než se projevilo, že tato žena má schizofrenii, což způsobovalo různé problémy. Paranoia tlačí člověka do různých bludů a vytváření si neprátele a než se na to příšlo, bylo to hodně těžké. Tím pádem jsem se dost upnul ke své babičce, která mě po osobnostní stránce nejvíce ovlivnila. Byla otevřená různým diskusím a i když byla levicově orientovaná, myslím, že nebyla úplně nevěřící.

V roce 2000 babička zemřela a to byl jeden z takových silnějších okamžíků, když jsem si uvědomil: Kdo mi může být blíz než Hospodin? V různých těžkých životních situacích – vztazích s dívkami, prvních láskách a zklamání – jsem věděl, že na spoustu věcí nestáčím svými silami a vědomostmi, takže jsem se začal postupně modlit k Pánu, obracet se na Něj a nastoupil jsem cestu poznání Hospodina. Pán Ježíš pro mě byl spíš osobou ztvárnovanou v kostelech nebo ve filmech, ale nebyla to překážka ve smyslu, že bych Ho nepřijímal a ze své víry vyděloval.

V deváté třídě jsme byli v kině na filmu Ježíš, na jehož konci je výzva k osobnímu přijetí Krista do svého srdce. Tenkrát jsem tu modlitbu v závěru filmu odříkal, ale jakoby se nic nestalo. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem zkoušel jít do církve nebo se potkal s dalšími věřícími. Praktikující křesťany jsem kolem sebe neměl, jen spolužáky, se kterými jsme o tom samozřejmě mluvili. Zhruba od třetáku na střední škole jsem se duchovními věcmi začal více zabývat a dospělo to k tomu, že díky svému vztahu k historii jsem vyrazil na pašijové čtení do sboru CČSH do Týnce nad Sázavou. Věřící se tam scházeli ve středověkém hradě s rotundou. Bylo to velmi působivé, čtení pašijového příběhu při svíčkách v gotické věži... Na velikonoční neděli byl prostor

natajno zajít na bohoslužbu, aby si doma nemysleli, že blázni. Tak jsem tam vyrazil a moc to na mě zapůsobilo. Zjistil jsem, že mě to naplňuje a dává vjem zpětné vazby, že už to není jen Pán Bůh jako automat na přání, jak jsem Ho bral ve škole – když mě čekala těžká zkouška, vyrazil jsem do kostela a doufal v Boží pomoc. Ale musím říct, že tenkrát ne-nastalo žádné „pozehnané obrácení“, že by se otevřela nebesa a stalo se něco nadpřirozeného, byl to prostě určitý proces, kdy rostla moje potřeba být s Bohem v blížším kontaktu. A vlivem různých životních zkoušek jsem se k Němu opravdu víc přiblížoval.

O pár let později jsem studoval vysokou školu a to už jsem si říkal, že je to čistě moje rozhodnutí, jestli budu patřit do nejakej církve a chodit do shromáždění. Ale protože jsem měl dost zájmu, škola se dostala na vedlejší kolej. A Pán Bůh tenkrát stejně jako dnes působil v mém životě tak, že jedny dveře otevřel a jiné zavíral. Tehdy způsobil, že se zavřely dveře mého studia. Při té příležitosti mi táta napsal, že víra asi nebude tou správnou cestou. Odepsal jsem mu, že je víra mou oporu a že si nedovedu představit, že by to bylo jinak. Že se na Boha mohu spolehnout.

Kromě školy jsem prosel pětiletým vztahem s jednou dívkou, se kterou jsme spolu i žili. Věděl jsem, že je to hríč a že se ve vztahu s Bohem kvůli tomu nemohu posunout. Byli jsme na sebe zvyklí, ale ani jeden z nás to nebral tak, že bychom spolu chtěli být natrvalo. Nakonec jsme se rozsešli a nebylo to vůbec jednoduché, ale vnímám jsem v tom Boží vedení a také očistění od starého způsobu života, abych mohl přijmout křest.

To bylo v roce 2011 a křest se pak uskutečnil 5. července v Husově sboru ve Slavkově. Velkým duchovním pomocníkem mi byl teďejší farář Milan Vostřel, který byl otevřený všem možným diskusím a který mě vedl k poznání Písma a hledání odpovědi právě v něm. Když se blížilo datum křtu, snažil jsem se připravovat. Jednak po formální stránce – naučil jsem se vyznání víry a další věci – a zároveň jsem se snažil připravovat svoje srdece. Jeden večer jsem ležel sám doma v posteli, modlil jsem se a snažil jsem se rozmlouvat s Pánem Ježíšem, a najednou, jak jsem se díval do té tmy, jsem říkal: Pane Ježíši, co mám dělat, abych Tě opravdu přijal do svého života?

A najednou se ve mně ozval takový ten vnitřní hlas: „Pokoř se!“ Odpověděl jsem: „Budu se snažit!“, protože pokora se mi vždycky těžko hledala – svoje nedostatky jsem překryval maskou, že jsem nad věci. A tak se od té doby snažím hledat pokoru a budovat vztah s Ježíšem.

I po krátku jsem ale v některých věcech klopýtal, někdy víc, někdy míří. Nedokončil jsem vysokou školu, ale získal jsem zajímavou práci na Ministerstvu obrany v Praze, kde jsem koncem roku 2011 začal pracovat a dokon-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na [www.radio7.cz](http://radio7.cz).

ce v oblasti historie, kterou mám rád a kterou jsem studoval, vydával jsem osvědčení o třetím odboji. Přestěhoval jsem se do Prahy, našel jsem si dívku a začali jsme spolu zase žít. Ale práce, dojdění na Moravu a další věci okolo způsobily, že jsem nechodil tolík na bohoslužbu a cítil jsem, jak mě to v životě ubíjí. Všechno bylo jinak, než jsem chtěl. To byl rok 2013, v té době jsem začal chodit se svou současnou manželkou, příšly nějaké drobné zdravotní problémy a to byla doba, když jsem se začal „vracet do přibytku srdce svého“, jak říká Komenský.

Řekl jsem si, že si najdu nějaký sbor CČSH. Udělal jsem to, vyrazil jsem tam na studentskou večerní bohoslužbu a na ní jsem vyznával Bohu, že přestože jsem Ho přijal do svého života, žil jsem tak, jako by se to nestalo. Když jsem se Bohu opravdu zhloubil srdce ze všeho vyznal a odcházel jsem z bohoslužby, bylo po prudkém deště a všude byly velké kaluže. Stál jsem na přechodu, když kolem mě projelo auto a celého mě ohodilo. Jindy jsem v takových situacích hodně prchlívý, ale teď jsem se usmál a říkal jsem v duchu Pánu Bohu: Tak to je připomínka mého křtu. Takže od té doby jsem se opravdu snažil budovat intenzivně vztah s Pánem Ježíšem a brát Ho jako autoritu ve svém životě.

Ten vztah je vždycky o dvou, tak je třeba vždycky Mu vzdávat chválu a být u Něj. Zařadil jsem do svého života pravidelnou modlitbu a čtení Písma.

Nejvýraznější událostí v mém životě potom bylo, když jsem se po dlouholetém působení v zastupitelstvu města Bučovice, do kterého jsem šel možná z naivních, ale upřímných pohnutek, stal místostarostou. Snažil jsem se dobré zorientovat v úskalích této práce, což nebylo vždycky jednoduché. Pod časovým tlakem jsem pak někdy dělal rozhodnutí bez Pána a vím, že to nebylo úplně nejlepší. A samozřejmě tu byla opozice, se kterou jsme se myšlenkově rozcházeli. Navíc jsem měl zaměstnance, se kterým jsme měli trochu sporu, mně se nelíbilo, jak pracuje, a to nakonec opozice použila proti mně. A tak jsem byl ve výsledku v prosinci 2015 zbaven funkce. Přemyšlel jsem, kolik času jsem v pozici místostarosty věnoval modlitbě, a říkal jsem si: Pane, jak je to možné, přece jsem to nemohl nechat jenom tak...? Skončil jsem na malém městě s takovým zvláštním cejchem. Nemohl jsem sehnat zaměstnání, byl jsem čerstvě ženatý a brzy po svatbě se nám podařilo otěhotnět – a to vůbec nebyla jednoduchá situace. Potřeboval jsem zabezpečit rodinu. Zároveň v té době ke mně velice mluvila kázání na bohoslužbách a každou neděli jsem dostával takový „Boží vzkaz“. Bůh mě ujistoval, že se ty věci narovnají, že to půjde, že mě v tom nenechá. A tak jsem se věnoval práci ve sboru, rekonstruovali jsme podlahu v modlitebni.

A já jsem poznával, že se plní ono „hledejte především Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno“. Pak mi nás bratr farář řekl, že v Rádiu 7 hledají technika. Tato práce mě duchovně hodně naplnila, věci do sebe zapadly. Z Boží milosti se nám potom po lehkém těhotenství narodila dcera Jana a po 18 měsících i druhá dcera Kateřina, zvládli jsme i náročnou rekonstrukci našeho domu... Pán Bůh nás vším provedl a můj vztah s Ním to ještě posílilo.

Vidím, že si mě používá. Náš vztah se stále formuje a je to běh na delší trať, a i když mi v ušich pořad zní ta věta, abych se před Ním pokročil, tak je to cesta. Cesta k tomu, že když se budu před Ním umenšovat, On ve mně bude růst.

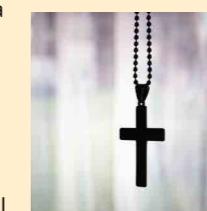
Chci si to častěji opakovat, aby tento vztah sílil a možná bude výsledkem, že věci v mém životě budou jednodušší, ale především se budu vždycky více spoléhat na Jeho pomoc, a ne na svoje vlastní síly.

Michal Crhák

Boh ma tam čakal

„Pucle zapadajú!“ povedal garážmajster, keď odovzdával moje služobné auto kolegovi, ktorý mal so svojím služobným autom v predchádzajúci deň nehodu. Ja som musel služobné auto odovzdať, lebo som nesmel ťaferovať. Pár dní predtým som v rýchлом súdnom konaní dostal trest: zakaz vedenia motorového vozidla na osemnásť mesiacov a pokuta 250 eur. Za jazdu pod vplyvom alkoholu. Práve som prerábal byt a snažil som sa urobiť čo najviac, kym boli manželka a deti preč.

Vojnu. Začal si sa spamatávať, ale hned, ako si sa z toho dosťal, žil si ďalej vo svedete, akoby sa nič nesťalo. Večierky a dievčatá, to si bol ty.

Moja milosť však trvala. Požehnal som ti osamostatnenie sa od rodičov, darilo sa ti, no žil si špinavo aj

dalej. Moja milosť stále trvala. Ked' si sa toho presýtil, chcel si rodinu, ale so mnou si sa neradil! Hned si chcel mať aj deti, so mnou si sa však neradil!

Chcel si veľký dom pre svoju rodinu, ale so mnou si sa neradil! Dovolil som ti aj ženu, aj deti, aj dom. S manželkou ti to však nejde a nikdy ani nešlo. Nepýtal si sa na môj názor... Domu si sa musel vzdáť. Nevolal si ma na stavbu a tak to teraz aj vyzerá...

Len deti som ti požehnal. Vieš prečo? Pretože sú moje a záleží mi na nich. Zveril som ich do tvójich rúk a chcem, aby si ich viedol do života. A preto ťa chcem čistého!

Tým, že si sa ku mne začal obracať a prosí ma o pomoc v manželstve, priznávaš, že bez mňa si bezmocný. Týmto sa však náš vztah len začína. To, že chodíš do zboru už deväť rokov, lebo más z toho dobrý pocit, nastačí. To, že vodiš deti do zboru a vrúcne mi spievajš chvály, je len zlomok toho, čo môžeš pre mňa urobiť. Ako prvé od teba chcem, aby si vyznal, že môj Syn je tvor Spasiteľ, aby si prestal žiť svetu.“

Na samotke som bol tridsaťšest hodín. Bolo to tridsaťšest hodín kajania, plaču a túžby po novom živote – novom živote, ktorý dáva Kristus cez svoju obetu na kríži. Po prepuštení som v modlitbe s dvoma bratmi odovzdal svoj život Kristovi.

Touto cestou aj vás, milí bratia a sestry, prosím o modlitby za ochranu pred satanovými útokmi na mňa a moju rodinu a za silu zotvrať na ceste za Kristom.

Jaroslav Bocka

Bratr kazatel Karel Kuc se z Boží milosti dožívá věku 80 let

Bratře kazateli, co prožíváš v souvislosti s tímto životním jubileem?

Prožívám údív a vděčnost vůči Pánu Bohu, že se dožívám takového věku. Vděčnost za všechny ty události, kterými Pán mne i mou rodinu provedl a to i navzdory špatnému zdraví, které si nesu už od dětských let. Je to úžasná Boží milost, že jsem byl alespoň trochu použitelný na Božím díle.

Kde a v jaké době a rodině jsi vyrostal?

Narodil jsem se 15. 5. 1939 do českonemecké baptistické rodiny v Požďenicích u Zelova v Polsku. Zelov byla původně česká kolonie evangelických exulantů, kteří zde nalezli útočiště před pronásledováním ze strany české katolické vrchnosti. Němečtí baptisté přinesli do evangelického prostředí v druhé polovině 19. století duchovní probuzení. Vznikl tam český baptistický sbor, takže jsem vyrostal v radostné, probuzené rodině. Tatínek Robert Kutz měl malé hospodářství a jako řevec opravoval boty a při tom velmi rád zpíval křestanské písni.

V r. 1942 musel však jako Němec narukovat do německé armády a z války se už nevrátil. Objevil jsem ho až v r. 1969 v Anglii jako nervově nemocného člověka a díky Bohu jsem ho v r. 1971 přestěhoval do Čech. My jsme se maminkou a starším bratrem Armínem vraceli do Čech hned po válce. Přišli jsem do Vikýřovic, kde nám strýc Dobroslav Jersák nabídl rodinné příštěství. Po roce jsme se přestěhovali za dědečkem Josefem Rejcharem do Jankovic v Teplé, kde už také vznikal sbor z našich exulantských rodin. Kazatelské služby se tam ujal bratr Josef Pospíšil z Vikýřovic. Také nás v Teplé navštívili studenti baptistického semináře z Prahy. Můj o pět let starší bratr Armín by tak osloven jejich službou, že začal uvažovat též o studiu na tomto semináři. Přihlásil se na gymnázium, ale nebylo mu to v 50. letech komunistické vlády umožněno. To, co jsme v této době v zemědělství při nucené kolektivizaci prožívali, že jsme ze zemědělství přímo utíkali, to bylo na dlouhé vyprávění. Je tady důležitější otázka, která se týká věčnosti.

Jak to bylo s tvým rozhodnutím pro Pána Ježíše a co pokládáš za nejdůležitější rozhodnutí ve svém životě?

Vyrostal jsem ve sboru, nedělní besídce. Už jako chlapec jsem rozuměl evangeliju. Znal jsem biblické příběhy, četl si Bibli. Viděl jsem ve své rodině, že víra je osobní vztah s Pámem Ježíšem. Dvakrát jsem se pro tento vztah s Ním rozhodoval při evangelizacích, ale nevytrval jsem. Od čtrnácti let jsem pracoval na různých brigádách na Mostecku a na Kladně. Nevěřící prostředí, livil kamarádů byl silnější než já. Musel jsem se zkamat v kamarádech i sám v sobě. Potom jsem nastoupil vojenskou základní službu v Bratislavě. Byly to modlitby a dopisy mamin-

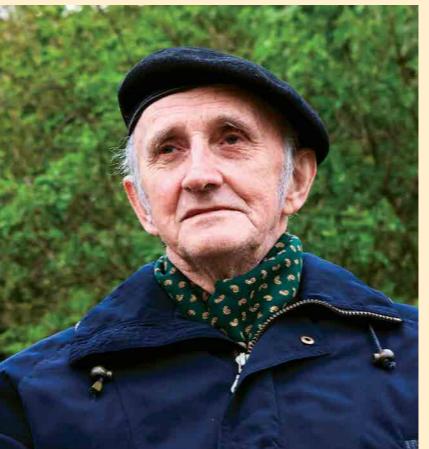
ky, které mne nasměrovaly do baptistické modlitebny. Tento sbor a hlavně mládežníci mi velice pomohli a povzbudili k plnému rozhodnutí pro Ježíše, kdy jsem mohl vyznat svoje hřichy a přijmout Jeho odpusťení, již nespolehat na sebe, ale na Jeho zmocnění. Pokřtěn jsem byl na osobní vyznání víry kazatelem Kondačem v Bernolákově.

Jakkoliv to nebylo na vojně lehké, s Boží pomocí jsem mohl obstát. Po vojenské službě jsem se vrátil na Kladno do oceláren, kde se mě bývali spolupracovníci ptali, co se to se mnou na vojně stalo, a tak jsem mohl vydávat svědectví o Pánu Ježíši. Hned jsem také vyhledal sbor Církve bratrské, zapojil se do služby mládeže pod pastýřským vedením kazatele Ondráčka. Zrovna v té době se jeden mládežník připravoval na studium teologie. Po jednom mém svědectví při slavnosti mně oslovila starší sestra ze sboru, zda neuvažuji o kazatelské službě.

Nedlouho potom se ve sboru objevil br. Vlastimil Pospíšil, který právě ukončil teologické studium a přímo mne vyzval, zda bych se také nechátl na studium přihlásit. Touha svědčit o Pánu Ježíši tady sice byla, ale přihlásit se na tak náročné studium bez středoškolského vzdělání bylo nad moje možnosti. Nicméně, obrátil jsem se na bratra kazatele Švece, tajemníka naší církve, a ten mne informoval, že je možné nastoupit i bez maturity. Na studium mě doporučil a zúčastnil se také přijímacího pohovoru. Byl jsem přijat a studium jsem s ročním prodloužením absolvoval. To bylo další nejdůležitější rozhodnutí, které mě nasměrovalo do kazatelské služby, a toto povolání Páinem mě stále provází.

Jak jsi začínal svoji službu a ve kterých sborech jsi během svého života sloužil?

Měl jsem hned po studiu v r. 1969 nastoupit do pardubického sboru, ale vzhledem k psychickému vyčerpání jsem odešel na brigádu, na stavbu modlitebny do Jablonce nad Nisou. Během práce na modlitebně jsem se seznámil a oženil s Růženkou Matysovou (zdravotní sestrou), která mi byla a je velkou pomocí. Po ročním odpočinku při fyzické práci jsme přijali pozvání ze sboru Praha 4, Na Topolce. Tam se nám narodil syn Daniel. Prožívali jsme tam požehnaný čas, vypomáhal jsem též službou Slovem na kazatelské stanici v Bělé pod Bezdězem. Po roce a půl přišla zdravotní krize, takže jsem službu musel ukončit a přestěhovali jsme se zpět do Jablonce nad Nisou. Zaměstnal jsem se jako doručovatel telegramů, pomáhal na stavbě modlitebny a občas sloužil Božím slovem. Zde se nám narodila dcera Ester. Pracovní zatížení bylo náročné, ale přesto jsem mohl být bratu Kaufmanovi, který vedl stavbu a zároveň byl laickým kazatelem, podepřením. Po třech letech v roce 1975 se můj zdravotní stav zlepšil

a mohl jsem přijmout pozvání do kazatelské služby v tepelském sboru, neboť té době byl odebrán bratr kazatel Legierskemu státní souhlas ke kazatelské službě v Teplé. V této téžké době politické normalizace byl odebrán státní souhlas ke službě i kazateli Křivánkovi v Chebu a také mému kolegovi ze studia evangelickému faráři Kellerovi, jen proto, že nenahlásil víkendový pobyt s dětmi na neobsazené faře, kterou spravoval. I metodistickému faráři Arturovi Jersákovi v Karlových Varech hrozilo odnětí souhlasu, že jsme chtěli u něho na faře uskutečnit setkání duchovních. A tak po krátké službě v tepelském sboru, kde jsme se těšili blízkým vztahům, přišla prosba z Ústřední naší církve, zda bych nenastoupil do sboru v Chebu. Bratr kazatel Vackovi v Aši rovněž hrozilo odnětí souhlasu. V Chebu čekal na vystrídání v kazatelské službě bratr Vilém Pospíšil a bratrži z Ústředí museli tuto situaci řešit se státními církevními tajemníky. Ti přišli s návrhem, že já bych mohl nastoupit do Chebu a bratr kazatel Vacek by mohl nastoupit do Teplé. Jiné řešení nechátl povolit. Byla to pro nás zkouška víry. Právě

v těch dnech se nám narodil syn Marek. Ale po oslovení příběhem o zkoušce Abrahama, který byl Bohem vyzván k oběti syna Izáka, jsem si uvědomil, že je to nesrovnatelná zkouška víry, kterou procházíme. V květnu 1977 jsme se tedy přestěhovali do Chebu, kde jsem sloužil necelé tři roky. Pak se zase řešila situace v Teplé, kam se kazatel Vacek z rodinných důvodů nenastěhoval a tak nemohl sloužit naplno. A zase jsem prožíval, že bychom se měli vrátit zpět do Teplé k již dříve započaté službě. Do Chebu byl ochoten nastoupit bratr František Hruza. V Teplé jsme sloužili od roku 1980 ještě pět let. Narodilo se nám čtvrté dítě, syn Lukáš. Jenomže při rozsáhlé službě a psychickém vypětí jsem kazatelskou službu musel ukončit a přestěhovali jsme se do Brniště, do domu rodičů mé manželky. Nastoupil jsem do civilního zaměstnání a i zde byla možnost služby slovem na stanicích v rámci libereckého sboru - v Brništi, Cvikově, Jablonci i v Turnově. Po revoluci jsme prožívali probuzení na Českolipsku mezi mládeží. Mnozí uvěřili a byli pokřtěni. Ujal jsem se služby na stanici ve Cvikově, kde jsme se souhlasem mateřského sboru vytvořili samostatný sbor. V roce 1992 jsem nastoupil do invalidního důchodu a mohl jsem tam dva a půl roku sloužit jako kazatel. Byla to jen a jen Boží milost, že jsem se také mohl podílet na stavbě nové modlitebny v Brništi a na vytvoření samostatného

sboru. V posledních letech jsem ještě částečně zapojen do služby Gedeonů při rozdávání Nových zákonů a docházíme s manželkou sloužit do Domova důchodců.

Z čeho jsi měl největší radost a naopak co pro tebe bylo největším zklamáním?

Jistě je to velká radost z pokání a obrácení lidí, kterým sloužíme. Je to i radost z obrácení všech mých dětí a z jejich zapojení do sborové práce ve sborech, kde s rodinami žijí. A velké zklamání? Je to zklamání nad těmi, kterým jsme maximálně sloužili a otevřeli jim svůj domov a srdce, měli možnost se s Boží pomocí dostat i ze závislosti na drogách a alkoholu, ale nevyužili toho. Ještě žijí a tak mají stále naději.

Jaké přání bys měl pro budoucnost?

Rád bych ještě pokračoval ve svědecké službě jednotlivcům.

Letos jsem do nového roku dostal povzbudivý verš: „**Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil**“ (Ef 2, 10).

Rozhovor vedl: Miroslav Jersák

Každý má něco cenného

V roce 1862 změnil americký kongres zákony kaplanství a židovští duchovní tak mohli sloužit jako armádní kaplani. I když by se dalo oprávněně tvrdit, že trvalo velmi dlouho, než k této úpravě došlo. Pokud to srovnáme s evropskými současníky, Spojené státy vždy uznávaly potřebu židovské účasti v ozbrojených složkách.

V mnoha středověkých evropských zemích byla židovská účast v armádě přísně zakázána. Z historie se dozvídáme, že po uvolnění těchto omezení židovští muži dali rychle najevo svůj patriotismus a ochotu bránit svou domovskou zemi.

Jedním americkým příkladem je Isaac Franks. Nejenže sloužil jako důstojník v kontinentální armádě, ale své ústředí v městě Germantown nabídl v této bitvě generálovi Georgi Washingtonovi. Morálním aspektem tohoto stručného příběhu je to, že každý má něco cenného, címž může přispět k celkovému cíli.

Když dojde na věci víry a cíl sloužit Bohu způsobem, který Ho potěšuje, navrhoji, že vše nevyříšilo křesťanství ani judaismus. Pokud se části, které mají obě strany v malíčku, spojí dohromady, bude výsledný obraz ostřejší. Ježíš šel na kříž, aby se mohl naplnit Otcův záměr pro všechny Jeho lid - Židy i lidi nežidovského původu.

Pavel o tom psal ve svém dopise kongregaci v Efese:

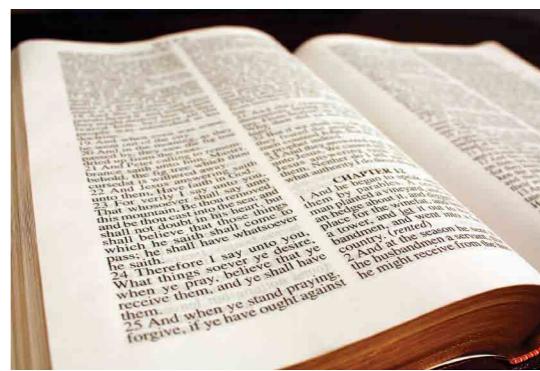
„**V něm je nás pokoj, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zed, která rozděluje a působí svá. Svou oběti odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z Žida i pohan, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil pokoj. Oba dva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřatelství**“ (Ef 2, 14-16).

Hlavním slovním spojením je „jedno tělo“, kdy mezi těmi dvěma neexistuje žádné nepřatelství. Na základě toho, co vidíme dnes, to znamená, že křesťanství i judaismus musejí upustit od špatných myšlenek utvářených náboženstvím a poctit jeden druhého věci, které jsou správné a užitečné. Tehdy, a pravděpodobně pouze tehdy uvidíme obnovené království Izraele jako za dávných dnů. To je mimochodem ten velký obraz.

To, že se dva stanou v Ježíši jedno, neznamená, že se stanou křesťanskou nebo židovskou verzí Mesiáše. Ale jedině, když obě strany uznají, kým a cím Mesiáš skutečně je, jak Ho definuje Písmo. Pro křesťany to znamená, že uznají, že Ježíš byl židovský rabín z Nazareta, který žil podle Tóry, ale ne modrooký blondák s britským přízvukem. To on nebyl.

Stejně tak Židé musejí uznat, že Mesiáš je víc než člověk a Ježíš nebyl podvodník. Musejí přijmout skutečnost, že jsme se prostřednictvím kříže stali jedno, jak říká Pavel. Boží lid, tak jak je definuje Bible, tvoří ti, kdo jsou na Něj, tj. na Mesiáše naroubováni, ať už to jsou přirozené nebo plané větvě. Konečně musíme napodobovat Ježíš, a ne verzi jiných lidí. Toho, kým nebo cím On je. Uvědomme si, že obě skupiny se mohou od sebe navzájem učit.

Obě mají něco cenného, co mohou nabídnout, ale ty věci, které se učíme jeden od druhého, musejí být pravda; ne náboženské dogma. Když uznáme pravdu, které se druhá strana drží,

a oni uvidí pravdu, kterou jsme přijali my, začne se Boží lid blížit, a ten velký obraz bude najednou jasnější. Musíme dělat naši část v tom, abychom následovali Ježíše a rozuměli Jeho srdečí v této věci. Pokud budeme i nadále zaměřeni na Něj, povede nás správnými kroky, aby se mohla naplnit Ježíš vůle v našich životech.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com
(foto hore Ondřej Valenta).

Ako pokračujeme

V nasledujúcich riadkoch by som vám rada priblížila pári podujatí, ktoré sme za posledné mesiace v Revúcej urobili v snahe priblížiť sa mestu, hovoriť evanjelium a vytvárať pôdu pre budovanie zboru.

Cupping

V septembri sme zorganizovali ochutnávku káv – niečo, čo v Revúcej doposiaľ nebolo. S veľkou pomocou hubanovskej pražiarne Spaceship Roastery, ktorí nám poskytli kávičku, vysvetlili ako s ňou treba narábať a dokonca aj prišli na ochutnávku, sa nám podarilo usporiadať veľmi pekné jesenné podujatie. Spojili sme sa s miestnymi výrobcami remeselných výrobkov, čo nielen prilákalo ľudí, ale pri pohľade na domácky vyrobené mydelka, tašky, košíky a iné krásne veci aj výčarilo úsmev na tvári. Boh nám pozehnal nádherné jesenné počasie, a tak sme mohli stráviť celé poobedie a večer pod oblohou bez mráčika bez toho, aby sme sa báli, ako to dopadne. Ľudia z Revúcej vyzerali veľmi šťastní, že sa niečo také zorganizovalo, pretože to bolo niečo nové a plné mladíckeho entuziazmu. Večer sme si pod hviezdami zahráli vedomostný kvíz, taktiež o káve, čo bolo vtipným záverom celej akcie.

Minikemper

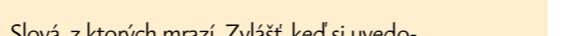
Nový rok sme začali opäť táborovo. Zdychava nám od leta už veľmi chýbala, a keďže sme si minulý rok už mali šancu vyskúšať, ako prebieha príprava zimného tábora, pripravili sme ho opäť. Až by sme to skôr nazvali mládežnícka chata, kde boli pozvaní mládežníci z celého Slovenska, rovnako ako ľudia z Revúcej. Každý večer sme mali tému, rozprávali sme sa o pripasti, ktorú všetci máme v srdci a ktorú nikdy nevyplní nič iné, jedine Kristova bezhraničná láska. Dievčatá mávali ráno stúšenia a celkovo sme sa aj počas dňa sústredovali, okrem zábavných hier, na duchaplné rozhovory, ktoré ešte viac utužili naše vzťahy.

Timothy

V januári bola kapela Timothy spolu s celým modlitebným tímom na cestách po celom Slovensku. Jeden z evanjelizačných koncertov, ktoré rozbehli, sa konal aj u nás v Revúcej. Celému tímu bolo obrovským osviežením prijať týchto ľudí medzi seba, aspoň na tých pári dni, a môcť s nimi tráviť čas pri modlitbách, chválach a evanjelizácii na uliciach. Bolo to niečo, čo pre nás nebolo štandardné, no mnohemu nás to naučilo a v mnom nás to posunulo vpred. Koncert sa uskutočnil v kultúrnom dome, kde sa zároveň stretli predstavitelia viacerých kresťanských cirkví z mesta. Aj toto vnímame ako veľké požehnanie, že Pán aj prostredníctvom tohto koncertu a mnohých iných aktivít pracuje na vzťoch medzi cirkvami.

Práv spoločná bohoslužba – 8. 12. 2018

Pri zakladaní zboru je december náročný mesiac. Ľudia sa vracajú zo škôl, parkoviská sú plné, rady v obchodoch dlhé, Revúca

akoby na chvíľu ožije. Aj tu sú ľudia milší ako cez rok, aj tu sa otvárajú príležitosti na duchovné rozhovery. Nesmieme to prepástať. Oddych je nadstandard, ktorý si nemôžeme dovoliť. Vstupujeme do dňa, keď budeme potrebovať mûdrost, silu a odvahu. Dnes nás čaká bojová porada, krytie meno pre „bohoslužbu“, kde o ne ideme prosiť. Verejné prieskumy sú nevyhovujúce a na vlastné nemáme. Stretávame sa tak ako prvá cirkev, po domoch a bytoch. Dnes je to u nás doma. Na tomto mieste sa bohoslužba ide diať prvýkrát, trúfam si povedať, od postavenia činžiaku, čo je pári desatoč. Veríme, že zvuk kachónu a gitary susedov nenaheňa, pári z nás v kútku duše snívame, že by niekoho cudzieho zvuk chvály mohol priviesť k našim dverám pridať sa ku chvále. Ako vo filme. Je 17:30. Byť sa začína naplnať nielen ľuďmi, ale aj vianočnými koledami a koláčmi a dobrou náladou. Pridávajú sa k nám Miloš a Katka, vzácný manželský páru z Banskej Bystrice. Katka priniesla kapustnicu pre tridsať ľudí. Tolkó sme odhadovali, že nás môže byť. Ich prítomnosť je v tento deň vzácnosť, ako im dokážeme slovami vyjadriť. Sú to seniori z nášho materinského zboru. Cítit ich podporu je balzamom na dušu. Napĺňa nás to energiou. Niektorí z tímu nevedeli, že prídu. Na ich tvárich viďme autentickú radosť. O pári minút neskôr je nás byť plný. Vlastne praská vo šívkoch. Prichádza celý tím aj ľudia, ktorých sme pozvali. Niektoré tváre nepoznám. Je zvláštne takýchto ľudí vítať vo vlastnom byte.

Pred vchodom je more topánok. Keď si prišiel posledný, musí vedieť skočiť tri metre, aby si sa dostal k tým svojim. Rozhodnutie spred pári mesiacov, vybúrať priečku medzi dvoma izbami, stalo za to. Môže sa tu stretnúť o dvadsať ľudí viac. Myslou mi prebehnú mozole pracovníkov a v tiche vysielam modlitbu vďačnosti. O pári minút sa bytom nesú chvály Tomu, ktorý je ich jediný hodden. Svoje starosti nenechávame pred dverami, ale ne-sieme ich so sebou. Svoj zrak zameriavame na Krista. Vo chvíli ticha vyznávame svoje hriechy, svoju nehodnosť pred Bohom, svoje otázky. Nechceme Bohu radiť. Iba predkladáme svoje životy a ďakujeme za kríž.

*Pripravila Ráčel Orvošová,
písali Diana Ivanová, Richard Nagypál*

Nádej pre deti v Nepále

Správa za rok 2018 a čo v roku 2019

Radi by sme vám s naším tímom zo Slovenska a Nepálu podčokovali za prejavnenú dôveru v roku 2018.

Adopcia detí v domove s plnou podporou

Ako sme vás už počas minulého roka informovali, začali sme s adopciou detí. Do detského domova môžu prísť len tie deti, pri ktorých nepálska vláda potvrdí, že sú siroty. Vláda nám nedovolila umiestniť v domove deti, ktoré sú polosiroty alebo sa o ne rodia nesťastia, a preto sú v opatere svojich príbuzných.

Ako bol vodcom skupiny, ktorá neskôr prevrátila svet hore nohami. Obyčajný človek pozvaný k neobyčajným veciam. Hriešnik pozvaný k svätosti. Ako my všetci. Uvedomujeme si, že nemusíme byť najlepší spisovatelia alebo kazatelia, aby si nás Boh mohol použiť – musíme byť sami sebou a byť verní. Otvárat truhlice svojej duše a rozdávať z pokladu, ktorý Boh do nás vložil.

Rozmnožovať hrivny. Počúvame o príkladoch svätých, ktorí nás predišli. Uvedomujeme si, že vždy, keď sa stretávame so svätými ľuďmi, rozumieme Kristovi viac. Keď ich pozorujeme alebo čítame o nich, vidíme, aký je Boh, a stretávame sa aj samého seba: vidíme, kým by sme mohli byť a mali byť. Svätí nie sú nadľudia, ani sa nenarodili ako dokonalí. Sú ako my. Ako každý z nás. Sú to ľudia, ktorí skôr, než dosiahli nebeskú slávu, žili normálny život, s radostami a bolestami, námahami a nádejami. Byť svätým nie je prívilegiom niekolkých, všetkci sme pozvaní kráčať cestou svätosti. Toto pozvanie nechávame odznieť a s bázňou ďakujeme za kríž. Za to, že na tejto ceste nekráčame sami. Prosíme o silu a odhodlanie meniť svoje životy na Kristovu podobu a priopínanie si slová C.S. Lewisa:

To, ako žijeme, nie to, čo kážeme, je zvyčajne nás najväčší príspevok k obráteniu iných.

Modlíme sa nahlas. Niektorí sa spontánne chytajú za ruky. Takéto gestá majú v niektorých situáciách takmer transcendentný rozmer. Začínajú sa rozhovery. Jedla je dosť pre všetkých. Ľudia sa bavia. Niektorí v tichosti premýšľajú. Posledný zatvára dvere o pol jednej ráno. Aké dobré je byť spolu. Tolkó slov, tolko myšlienok. Pane, ďakujeme, že nás učíš. Po pári hodinách je miesto znova prázdnne. Stále cítit jemnú vôňu kapusty a drez je plný riadu. Okrem toho žiadne stopy po tom, čo sa tu tento večer diaľo. Pozvanie k svätosti sa však v našich srdciach ozýva ako hrom a my s únavou zatvárame oči a ďakujeme za dar života.

Modlíme sa nahlas. Niektorí sa spontánne chytajú za ruky. Takéto gestá majú v niektorých situáciách takmer transcendentný rozmer. Začínajú sa rozhovery. Jedla je dosť pre všetkých. Ľudia sa bavia. Niektorí v tichosti premýšľajú. Posledný zatvára dvere o pol jednej ráno. Aké dobré je byť spolu. Tolkó slov, tolko myšlienok. Pane, ďakujeme, že nás učíš. Po pári hodinách je miesto znova prázdnne. Stále cítit jemnú vôňu kapusty a drez je plný riadu. Okrem toho žiadne stopy po tom, čo sa tu tento večer diaľo. Pozvanie k svätosti sa však v našich srdciach ozýva ako hrom a my s únavou zatvárame oči a ďakujeme za dar života.

Finančná podpora štúdia detí z chudobných rodín štipendiami

V minulom roku sme začali s poskytovaním štipendií deťom, ktoré by inak nemohli chodiť do školy. Začali sme veľmi skromne – s podporou dvoch detí. Neskôr sme rozšírili tento počet na štyri deti.

Radi by sme rozšírili počet podporovaných detí štipendiami na desať. Vždy priberaeme len toľko detí, pre koľko máme sponzorov so záväzkom pravidelnej podpory našej organizácie. Minulý rok sme na tento účel poskytli 60 000 nepálskych rupí (cca 500 eur).

Naším hlavným cieľom pre rok 2019 je za každú cenu udržať a rozšíriť fungujúce projekty a neustále dávať pozor na to, aby nám zverené finančie končili tam, kde majú.

Na pomoc deťom.

*S úctou
Peter Kuruc*

Dôveryhodní partneri a dobrovoľníci priamo v Nepále

V priebehu posledného roka sme boli schopní vytvoriť tím tvorený kresťanmi z Nepálu. Ide o ľudí, ktorí dôverujeme, a uistujeme vás, že im môžete aj vy dôverovať. Navštievujú detí, ktoré podporujeme, zvestujú im evanjelium, pomáhajú s doučovaním bez nároku na finančnú odmenu, častočne pod hrozbou uväznenia. V roku 2019 by sme radi získali nejaké financie na ich – ak nie mzdy – tak aspoň občasnú odmenu za ich prácu. Väčšina z nich pochádzala z chudobných rodov, no aj napriek tomu vidieť ovocie ich práce. Z dôvodu prenasledovania kresťanov v Nepále nemôžeme zverejniť fotografie týchto pracovníkov.

Prosíme, myslite na nich na modlitbách.

Osobne som za rok 2018, napriek mnohým problémom a nečakaným situáciám, neskonale vďačný. Získali sme veľa nových priateľov, podporovateľov, ľudí, ktorí sa za nás modlia. Dúfam, že rok 2019 prinesie do našich životov a práce veľa nových vecí – ľahkých aj radostných. Lebo práve to ľahké často posúva našu vieru a charakter ďalej. Veríme, že naša práca prinesie požehnanie pre tých, ktorí to naozaj potrebujú.

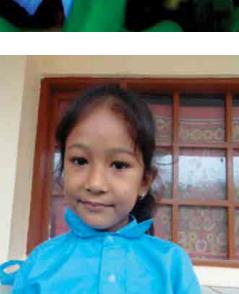
Veli mi som vám vďačný za modlitby, finančnú podporu a mnohé povzbudenia.

Mám veľa plánov pre rok 2019, no uvidíme, ktoré z nich sa uskutočnia. Hlavne sa modlim o to, aby nás a našu prácu viedol nás Pán Ježiš Kristus. Ak budeme kráčať v Jeho šlapajach, tak verím, že práca, ktorú budeme konáť, bude na požehnanie nielen nám, ale aj iným.

Naším hlavným cieľom pre rok 2019 je za každú cenu udržať a rozšíriť fungujúce projekty a neustále dávať pozor na to, aby nám zverené finančie končili tam, kde majú.

Na pomoc deťom.

*S úctou
Peter Kuruc*

Príbeh jedného obrazu

Zahĺbený do myšlienok stál maliar Dominik Fetti vo svojom ateliéri, zatiaľ čo jeho návštěvník, páter Hugo, pokojne čakal na odpoveď. Nakoniec maliar prehovoril: „Je to pre mňa veľká čest, ctihoný otče, že si taký veľký oltárny obraz objednávate práve u mňa. Ale cena, ktorú mi za obraz ponúkate, nezodpovedá mojej práci. Na tomto obraze musia byť namalované mnohé počasy. Utkávanie dnes nie je ľahké malovať, je už príliš veľa takýchto obrazov. Bude veľmi ľahké vytvoriť obraz, ktorý má vyzeráť inak ako všetky ostatné.“ „Na peniazoch nezáleží,“ upokojoval ho knaz, „zaplatí ich jeden veriaci.“ „Tak to sa už lepšie počúva,“ odpovedal maliar. „Přidte opäť o mesiac, ctihoný otče, dovtedy pripravím návrhy obrazu.“

Obaja sa rozložili v dobrej nálade. Dominik sa horlivо pustil do práce. Páter Hugo bol pri svojej ďalšej návštěve veľmi spokojný. Medzičasom prišla jar a Dominik sa už vobec nezdružoval vo svojom ateliéri. Nadšene sa prechádzal po blízkom okolí, aby do svojho skicára zachytí všetok prebúdzajúci sa život. Zrazu sa zastavil celý udivený, keď na kraji lesa zbadal cigánske dievča, ktoré viazovalo slamenou košu.

Bola neobyčajne krásna. Mala dokonalú tvár, tmavé vlasy jej padali až po pás. Najnápadnejšie boli však jej oči, pritahovali pohľad maliara. Boli to živé, jasné, tmavé oči, v ktorých sa odrážala bolest, radosť i šibalstvo. „Aký nádherný obraz by som mohol podla tejto namaľovať,“ premýšľal Dominik. „Ale kto by kúpil obraz cigánskeho dievča?“ Sotva dievča zbadalo maliara, vyskočilo, zdvihlo ruky nad hlavu a začalo tancovať. Vyžarovala z nej radosť a chut' do života. „Stoj pokojne!“ zvolal Dominik a začal ju rýchlo kresliť. „Nie je len krásna, ale je aj vynikajúcim modelom!“ pomyslel si Dominik. „Chcem ju namaľovať ako španielsku tanecnicu!“ Dohodli sa, že Pepita – tak sa dievča volalo – príde trikrát do týždňa do ateliéru, aby ju mohol maliar namaľovať.

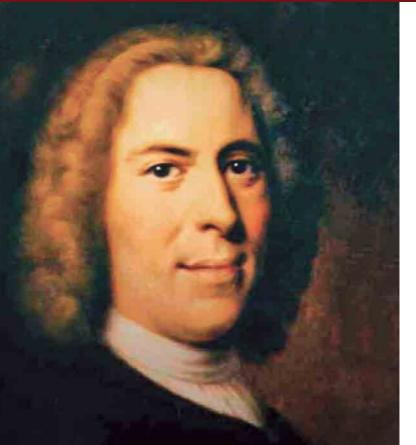
Pepita sa v ateliéri objavila v presne určenom čase a veľmi sa čudovala všetkému, čo tam uvidela. Veľkými očami si prezerala obrazy. Najviac ju však zaujal obrovský oltárny obraz, ktorý bol krátko pred dokončením. Vždy, keď Pepita prišla k maliarovi, uprela pohľad na obraz. Jedného dňa sa nesmelým hlasom spýta: „Kto je to?“, pričom ukazovala na postavu, ktorá najviac vystupovala do popredia. „Kristus,“ odpovedal ľahostajne Dominik. „Čo s ním robia?“ chcela vedieť Pepita. „Dávaj ho na kríz, aby tam zomrel,“ vysvetľoval maliar. „Otoč sa viac doprava... Áno, tak je to dobré.“ Dominik nerád rozprával pri práci. Ale Pepita sa neprestajne pýtal: „Kto sú tí ostatní ľudia, ti so zlymi tvárami?“ „Počúvaj,“ maliara prešla trpeznosť, „keď malujem, nemôžem sa s tebou stále rozprávať. Tvoju úlohou je len ticho

stať!“ Dievča mlčalo, ale od obrazu sa nevedelo odtrhnúť. Premýšľala nad tým, čo asi môže znamenať. Pri každom sedení ju táto otázka zamestnávala. Z času na čas sa odvážila položiť maliarovu otázkou aj napriek hrozbe, že bude pokarhaná. „Prečo ho pribíjajú na kríz? Bol zly, veľmi zly?“ „Nie, bol veľmi dobrý.“ To bolo všetko, čo sa pri ďalšej návštive dozvedela. „Keď bol dobrý, prečo ho potom ukrižovali? Zistili svoj omyl a prepustili ho?“ „Bolo to, pretože...“ maliar sa zastavil a zadíval sa na Pepitu. „Pretože...“ zopakovala Pepita otázku, tajac dych. „Dobre teda, keď to inak nejde, tak ti porozprávam, ale potom mi už daj pokoj.“ A maliar jej porozprával príbeh kríza. Hovoril jej o tom, ako Ježiš veľmi trpel, ako sa mu ľudia okolo vysmievali a ako zomieral. Hovoril jej o tom, že Ježiš, Boží Syn nikdy neurobil nič zlé, ale zomrel za hriechy všetkých ľudí. Pre Pepitu to bol celkom nový a nádherný príbeh, zatiaľ čo pre Dominika bol tak dôverne známy, že sa ho už takmer vobec nedotykal. Nerobilo mu problém malovať smrteľné úzkosti Pána Ježiša, zatiaľ čo Pepite už len myšlienka na to trhala srdce. Jej veľké, čierne oči boli odrazu plné sľz.

Oltárny obraz a obraz španielskej tanecnice boli hotové v rovnakom čase. Pepita prišla do ateliéru posledný raz. Ľahostajne sa dívala na krásny obraz, na ktorom bola namaľovaná. Ale potom sa otočila a stála tak ako už mnohokrát pred oltárnym obrazom. „Pod,“ povedal maliar, „tu sú tvoje peniaze a ešte k tomu kúsok zlata, pretože si mi prinesla šťastie. Španielska tanecnica je už predaná.“ Pepita sa pomaly otočila. „**Však mám pravdu, že Ho veľmi líbíte za to, čo pre vás urobil?**“ povedala. Dominik očervenel, celý zahanbený. Dievča ticho odchádzalo z ateliéru, ale jeho otázka ešte stále znala v maliarovom srdci. Ponáhlal sa, aby sa obrazu čím skôr zbaliv, no na tie slová nemohol zabudnúť, akolokvek sa snažil. Maliar Dominik bol stále akýsi nešťastný. Otázka cigánskeho dievča mu rezonovala v ušíach: „Však mám pravdu, že Ho veľmi líbíte?“ Bol stále nepokojejší, nakoniec už nemohol ani pracovať. Bezcielne sa túlal po uliciach mesta.

O niekoľko dní sa dozvedel, že do jedného domu sa nastáhal cudzinec, ktorý sa pri každej príležitosti odvoláva na Božie slovo – Bibliu. Pri rozhovore s ním zistil, že o Ježišovi Kristovi tento muž hovorí s veľkou láskou a okrem toho vyzerá ako niekto, pre koho Ježiš znamená všetko. Tu Dominik konečne našiel to, po čom tak dlho túžil: živú vieru, živý vzťah k Bohu. Spoznal, že Pán Ježiš zomrel aj za neho. Teraz už nepotreboval nič hľadať! Už vedel, že má Pána Ježiša vo svojom srdci a že On bude stále s ním.

To všetko urobil pre mňa!“ táto myšlienka mu už nebrala pokoj, naopak, urobila ho

Nicolaus Zinzendorf

veľmi šťastným. Našiel Pána Ježiša Krista a miloval Ho z celého srdca. Ako veľmi teraz túžil urobiť niečo pre svojho Pána, ako veľmi chcel druhým o Nám rozprávať. „Ale ako môžem ľuďom povedať o tejto veľkej láske? Čo mám robiť? Hovoríť neviem, to je isté!“

Zatiaľ čo Dominik takto premýšľal, držal v ruke kúsok uhlíka. Bezmyšlienkovite ním začal kresliť Ježiša s trnovou korunou. Zrazu, ako blesk z jasného neba, mu napadla myšlienka: „Viem malovať! Môj štetec môže druhým povedať o láske, akou ich Pán Ježiš miluje!“ Potom ďalej uvažoval: „Na oltárnom obraze vyjadrovala Ježišova tvár len smrteľnú úzkost. Ale to nie je celá pravda! Z Jeho tváre musí vyžarovať aj nevysloviteľnú lásku, akou Ježiš miluje každého ľuďa!“ Dominik padol na kolenná a zo srdca sa modlil: „Pan Ježišu, pomôž mi namaľovať ďa takého, aký si, aby som ďa tak vedel zvestovať.“ A potom už Dominik len maľoval a maľoval, maľoval so všetkou láskou k svojmu Pánoni. S vďačnosťou cítil, že pri maľovaní mu pomáha sám Pán Ježiš. Keď obraz dokončil, rozhodol sa, že ho nepredá, ale že ho daruje mestu Düsseldorf.

Slová, ktoré sú v latinčine napísané pod obrazom, zatrasú návštěvníkmi a znešokujú ich: „Urobil som to pre teba! – Čo ty urobíš pre mňa?“ Dominik často prichádzal do galérie. Stál vzadu, pozoroval ľudí, ktorí sa tlačili dopredu, a modlil sa, aby Boh jeho namaľovanú kázeň požehnal. Jedného dňa, keď návštěvníkov v galérii ubúdal, zbadal Dominik dievča, ktoré stálo pred obrazom a plakalo. Maliar Dominik bol stále akýsi nešťastný. Otázka cigánskeho dievča mu rezonovala v ušíach: „Však mám pravdu, že Ho veľmi líbíte?“ Bol stále nepokojejší, nakoniec už nemohol ani pracovať. Bezcielne sa túlal po uliciach mesta.

O niekoľko dní sa dozvedel, že do jedného domu sa nastáhal cudzinec, ktorý sa pri každej príležitosti odvoláva na Božie slovo – Bibliu. Pri rozhovore s ním zistil, že o Ježišovi Kristovi tento muž hovorí s veľkou láskou a okrem toho vyzerá ako niekto, pre koho Ježiš znamená všetko. Tu Dominik konečne našiel to, po čom tak dlho túžil:

u Pána Ježiša v nebi. Tu zrazu vchádza do Düsseldorfu na svojej ceste do Paríža veselý mladý šľachtic v nádhernom kočari, a zatiaľ čo kŕmia jeho kone, rozhodol sa, že navštívi známu galériu. Je bohatý a vzdelaný.

Má všetko, čo si zažiada, a je pred ním nádherný život. Teraz stojí pred obrazom Dominika Fettiego a jeho odkazom je hlboko dotknutý: „Urobil som to pre teba! – Čo ty urobíš pre mňa?“ Znovu a znovu číta nápis a nevie sa od neho odtrhnúť. On, gróf Zinzendorf, pozná Pána Ježiša Krista! Už ako malý chlapec v Nemecku uveril a vedel, že Pán Ježiš zomrel na kríz až za neho. Ale teraz, ak si to má čestne priznať, žije len sám pre seba! Stojí tu ako prikovaný, až kým svetlo v sieni nezhasne. Plačúc opúšťa galériu. Posolstvo Dominikovho obrazu od základu zmenilo život mladého grófa. Každý večer sa začal rozprávať s Pánom Ježišom. Odišiel z Düsseldorfu s pevným rozhodnutím slúžiť Pánu Bohu svojím životom i majetkom. Na svojom vidieckom sídle prijímal ľudí, ktorí boli pre svoju vieri prenasledovaní. Robil všetko pre to, aby muži a ženy, ktorí milujú Pána Ježiša, mohli odísť do ďalekých krajín a tam o Nám rozprávať. Robil pre Pána Ježiša všetko, čo mohol.

(Podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová.)

Jediná píšeň světlou chvilku dá ti

Jediná píšeň světlou chvilku dá ti,
jeden květ zná sen v srdci probudit.
Jediný strom se lesem může státi,
jediný ptáček poslem jara být.

Jediný úsměv nový vztah už skrývá,
jeden tlisk ruky duši potěší.
Jediná hvězda lodivůdcem bývá,
jediné slovo problém vyřeší.

Při volbách jeden hlas i národ změní,
prozáří pokoj jeden paprsek,
jediná svíčka plaší zatemnění,
jediný smích přemůže zlobu vztek.

Jediný krůček je počátkem cesty,
jediné slovo k modlitbě je most,
jediná naděj umí ducha vznést,
jediný doteck hlasá laskavost.

Z jednoho slova často moudrost plyne,
i jedno srdečko pravdě uvěří,
jediný život učiní vše jiné;
vše na tobě, jak vidíš, záleží.

Autor neznámý
Přeložila: Ivana Kultová

Přikládáme anglický originál, možná najdeme autora.

One song can spark a moment;
one flower can wake a dream.
One tree can start a forest;
one bird can herald spring.

One smile begins a friendship;
one handclasp lifts a soul.
One star can guide a ship at sea;
one word can frame the goal.

One vote can change a nation;
one sunbeam lights a room.
One candle wipes out darkness;
one laugh can conquer gloom.

One step can start a journey;
one word can start a prayer.
One hope can raise our spirits;
one touch can show you care.

One voice can speak with wisdom;
one heart can know what's true.
One life can make a difference;
you see... it's up to you.

Odvážná žena

Krátce pred Ježišovým ukrižováním vylila Marie na Jeho nohy drahou vunu a ještě troufalejší se nám může zdát skutečnost, že Ježišovi otřela nohy svými vlasy.

Tu vzala Marie libru druhého oleje z pravého nardu, pomazala Ježišovi nohy a otřela je svými vlasy (J 12, 3).

Tímto činem obětovala nejen svoje celoživotní úspory, ale i svoji pověst. V kultuře prvního století středního východu ženy nikdy nenosily na veřejnosti rozpuštěné vlasy.

Práv uctívání se však neřídí tím, co si o nás druzí myslí.

Marie byla ochotná vystavit se kvůli uctívání Ježiše hanbě. Některé z nás možná pocitují tlak vypadat ve sboru dokonale, aby si o nich lidé mysleli, že jsou bez chyb. Snaží se, aby se ani „vlásek nezkrví“. Zdravé společenství je však místem, kde můžeme bez obav „rozpuštět svoje vlasy“. Kde můžeme odkrýt svoje slabosti, abychom nabrali silu. Kde nemusíme skrývat chyb, abychom vypadali silně.

Uctívání neznamená předstírat, že se nic zlého neděje. Je to ujištění, že je všechno v pořádku s Bohem i s ostatními lidmi. Pokud se bojíme rozpustit vlasy, možná je drží sepnuté hřich. Jeden bratr kazatel nám ve sboru často připomínal verš: „Bože, zkoumaj mě, Ty znáš mé srdce, zkouzej mě, Ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel nacestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved“ (Ž 139, 23-24).

Na základě denního čtení zpracovala Marie Horáčková

Proč chodit oklikou?

Několikrát jsme se při naší kazatelské službě stěhovali a vždy jsme cítili, že nás Pán Bůh vede. Měli jsme vždy připravené místo k tomu, se s někým spřátelit a být užiteční. Nedělalo nám to žádný problém, protože naši sousedé byli opravdu připraveni právě pro nás. Trvalo to jenom krátký čas, kdy jsme byli navzájem k sobě zdvořili a používali jenom krátké pozdravy. Velmi brzy jsme si začali přes plot povídат a sdílet si naše vzájemné radosti i starosti. Protože jsme měli v našich rodinách děti, často se i ony navštěvovaly. Hrály si na schovávanou, chodily se divat na pohádky a také se venku něco vřátilo, opékalo a hlavně společně jedlo. Když se národiла sousedům štěňátko, byly naše děti stále u sousedů. Ze začátku jsme chodili hlavním vchodem, bránou ze silnice. Protože jsme měli v našich rodinách děti, často se i ony navštěvovaly. Hrály si na schovávanou, chodily se divat na pohádky a také se venku něco vřátilo, opékalo a hlavně společně jedlo. Když se národiла sousedům štěňátko, byly naše děti stále u sousedů. Ze začátku jsme chodili hlavním vchodem, bránou ze silnice. Tímto činem obětovala nejen svoje celoživotní úspory, ale i svoji pověst. V kultuře prvního století středního východu ženy nikdy nenosily na veřejnosti rozpuštěné vlasy. Bylo to trochu zdlouhavé. Jednou se tatínkové domluvili, že je už dost teplo a měl by se postavit bazén. Ne jeden, ale dva. Naše bazénky rozdělují jenom drátěný plot. Vždycky při stavbě jsem si pomáhali, protože ve víc ledech to jde lépe. Všichni se rádi zapojili a potom se také děti chodily navzájem kupat k sousedům. Jednou se zase měl stavět u sousedů bázén a naši kluci s tatínkem vymysleli, že si raději přistaví žebřík a budou chodiť přes plot, aby to nemuseli obcházet. Kluci přelezli jedna dvě i manžel, ale co my, holky? Nemohly jsme se nechat zahanbit a tak jsme to zkoušely i my. Žebřík se kymácel, měl už nějaké stáří a tak byl vyvinklán. „Maminka, spadněš!“ Ale nespadla jsem a také jsem to zvládla. Avšak začala jsem o tom přemýšlet. Plot je náš, tak proč by tady nemohla být díra a časem možná branka? A hned jsem se do toho pustila... Vzala jsem jeden drát a pomalinku ho začala vytáčet a pleťivo se začalo rozdrobovit. No konečně - zpátky už žebřík nebyl potřeba. Pletivo jsem rozhrnula na obě strany a vchod byl úplně na jedničku. Od té doby už neobcházíme hlavním vchodem, nám i sousedům se to moc líbí. Častokrát si něco moc dobrého podáme na talířku. Také tatínkové se radí co a jak kolem zahrady, půjčují si různá nářadí a také si můžeme pomáhat, někdy velmi rychle a ef

Príbeh môjho uzdravenia /3

Sám Boh ku mne hovorí

Neskôr pri čítaní Biblie ma oslovil text z 2Kor 1, 3 – 4: „Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení a to útechou, ktorou aj nás poteší.“ Bolo to spečatením toho, že ma potešíl Boh, ale pripomienulo mi to aj to, že moje uzdravenie nebolo samoúčelné. Boh ma uzdravil, aby ma mohol používať pre iných.

Boh nerobí polovičnú prácu

Po skončení vysokej školy a zavŕšení môjho trúchlenia som rok pracovala v zahraničí ako dobrovoľníčka v viacnásobne postihnutom detmi. Mali podobné postihnutie ako moja už zosnulá sestra s tým rozdielom, že sa mi dostávalo starostlivosti na vysokej úrovni, vďaka ktorej sa dožívali vyššieho veku. Prichádzali moje otázky: Prečo moja sestrička nemala také možnosti rozvoja, prečo nemohla s nami zostať dlhšie? Prečo? Život sa mi zdal nespravidlivý. Nazdávala som sa, že jej smrť som už spracovala, keď som pochopila, prečo zomrela. Táto skúsenosť ma postavila zoči-voči poznaniu, že ešte ani v tejto veci nemám pokoj. Boh ma znova niečomu učil, lebo On nerobí polovičnú prácu. Ku koncu roka mi zrazu napadlo, že moju malú sestričku sme dostali len na tých šest rokov, že tak to malo byť. Neočakávané som dospela k tomuto poznaniu. Modlila som sa, aby počas mojej stáže nezomrelo žiadne diéta z mojej skupiny, lebo by som to už nezniesla. Boh ma vypočul, ale v inej skupine predsa jedno diéta zomrela. Poznala som ho len zbežne, ale aj tak som sa veľmi rozplakala. Nechápalas som to. Možno to bol záver trúchlenia po mojej sestričke. Odvtedy sa ma hlboko dotknú aj umrtia cudzích ľudí a viem spolučíti s trúchliacimi.

Svetlo na konci tunela – dáva to zmysel

Niekoľko rokov po tejto skúsenosti Pán znova našiel rozbitie črepiny v mojom živote. Mala som dvadsať päť rokov, keď som pri upratovaní u mojich rodičov našla audiokazetu. Podľa dátumu na nej som usúdila, že je to záznam z pohrebu mamičky a súrodencov. Keď som si ju cez víkend vypočula, bolo to, ako keby som bola na ich pohrebe. Hoci som tam nemohla byť v reálnom čase, nemohla som sa s nimi „rozlúčiť“ a „prepušťiť“ ich, Boh mi aj toto umožnil a všetko v mojom živote poukladal na svoje miesto. Na pohrebe zaznela kázeň na text z 2. listu sv. Pavla do Korintu, 1, 3 – 4. Pred časom mi práve tento text položil Boh na srdce. Uvidela som to, čo Boh videl už vtedy, keď sa to udalo.

„Naozaj si mi zverila svoj život?“

Bolo obdobie, keď som mala strach, čo by bolo, keby sa oteckovi, mame alebo bratovi stalo niečo zlé. Dlhlo ma držala myšlienka,

že to Boh nemôže dopustiť, nebolo by to spravidlivé. Ak prišli nejaké ľažkosti, problémy, búrla som sa: „Pan, nemysliš, že už stačí, že je toho už privelá?“ Až po niekoľkých rokoch som dokázala vyslovíť, že áno, Boh aj to môže dovoliť. Môže dopustiť hocičo, ale aj tak ostane mojím Pánom. Nech sa stane čokolvek, nikdy nechcem stratíť vztah s Kristom. Neskôr aj toto moje rozhadnutie prešlo skúškou. Mojej nevlastnej mame odstránil kožný nádor a predpokladali, že je zhubný. V zamestnaní som práve prežívala ľažké obdobie, hľadala som si aj nový podnájom, bola som vyčerpaná. „Už len toto mi chýbalo!“ Verila som, že Boh ma nebude skúšať viac, ako som schopná uniesť, bolo by to voči mne „nefér“. Večer ma navštívila priateľka a povedala, že Boh nie je nespravidlivý, to mi len satan chce nahovoriť. Veľmi mi to vtedy pomohlo, potrebovala som, aby ma v tom niekto utvrdil. O pár dní nato prišli výsledky z histológie – boli negatívne. O rok na to mal môj brat ľažký úraz pri požiare. Bola to tvrdá skúška vieri. No v tom období som už mohla prežívať zvláštny Boži pokoj.

Ako sa naplní Slovo

Po prijatí Božieho uzdravenia a potešenia som pochopila, že jeho moc potešenia musím odovzdať iným. Tým potešením, ktoré som dostala od Pána, mám aj ja potešovať. Zo začiatku som len častejšie rozprávala svoj príbeh o utrpení a ceste uzdravovania. Priateľka ma povzbudila, aby som získala vzdelanie na vedenie terapeutickej skupiny trúchliacich. Ukončila som výcvik a teraz mám na starosti šest ľudí, ktorým môžem pomáhať vo vyjadrení pocitov v dôsledku straty a viest ich na ceste uzdravovania. Je zvláštne, že po tolkých rokoch ma Pán postavil do tejto služby. Vidím, že všetko, čo som prežila, má zmysel, môžem tým slúžiť iným ľuďom.

Uzdravenie

Prijatím toho, čo sa udialo, môžem žiť s Kristom úplný, vyrovnaný a radostný život. Napísala som svoj príbeh, aby aj pre teba bolo zázačné pôsobenie nášho všemohúceho Boha povzbudením.

„... pretože velké veci mi urobil ten, ktorý je mocný a sväté je jeho meno...“ (Lk 1, 49).

Deme Zsuzsanna
Preložila Edita Malá

Modlitby mojí babičky

Tenkrát jsem o Pánu Bohu nic nevédela a i když mi to bylo milé, přemýšlela jsem, proč mi babička o prázdninách, během mého pobytu u ní, čte z Bible, učí mě modlit se, děkovat Pánu Ježíši, být Mu vděčná a prosit Jej o cokoliv. Učila mě důvěře v Něho. Až mnohem později jsem pochopila, že pro mě udělala to nejlepší, co mohla v čase, který na mě měla. Bydly jsme od sebe daleko a tak jsme se setkávaly jenom o školních prázdninách.

Po něžné revoluci jsem se setkala s křesťany a obrátila jsem se k Pánu Bohu. Šla jsem za Ježíšem. Odevzdala jsem Mu v modlitbě svůj život a začala se modlit za svoje děti, později za vnoučata. Jsem Pánu Bohu nesmírně vděčná za každé z nich, jak je vede. Ať je to jakkoliv, vím, že je to vždy dobré, protože jsou v Božích rukách a neseny na trúchliacich. Ukončila som výcvik a teraz mám na starosti šest ľudí, ktorým môžem pomáhať vo vyjadrení pocitov v dôsledku straty a viest ich na ceste uzdravovania. Je zvláštne, že po tolkých rokoch ma Pán postavil do tejto služby. Vidím, že všetko, čo som prežila, má zmysel, môžem tým slúžiť iným ľuďom.

Uzdravenie

Prijatím toho, čo sa udialo, môžem žiť s Kristom úplný, vyrovnaný a radostný život. Napísala som svoj príbeh, aby aj pre teba bolo zázačné pôsobenie nášho všemohúceho Boha povzbudením.

„... pretože velké veci mi urobil ten, ktorý je

mocný a sväté je jeho meno...“ (Lk 1, 49).

Deme Zsuzsanna
Preložila Edita Malá

Marie Horáčková

Zakázané návštavy

Určite som nebol prvý, čo nastúpil do nemocnice na plánovanú operáciu bedrového klíbu, s vierou a nádejou, že konečne ma zbavia niekoľko mesiacov trvajúcich bolestí. Hned po prijatí mi oznamili, že od dnes sú zrušené návštavy kvôli chrípke. Nijako ma to nerozhodilo, ved tých pár dní vydržím a kontakt s rodinou a priateľmi som mal cez telefón a SMS-ky. Môj najväčší problém bol, že som v noci nevedel spať.

A tak som sa testoval, koľko veršov a textov z Písma viem naspmati. Celkom som sa potiešil a dăkoval som Pánovi, že si mnohé pasáže a verše pamätam. Pomysel som si, že aj keď sú zakázané návštavy, ja na návštavy napriek tomu môžem v myšlienkach ísť. A tak som postupne chodil od domu k do-

mu všetkých bratov a sestier nášho zboru a dăkoval za nich a tiež som prosil za tých členov v rodinách, ktorí ešte nepatria Pánovi alebo odišli od Pána. Kedže spánok nepričádzal, tak som sa rozbehol po zboroch na Slovensku a s vďačnosťou som spomínal na mnohé stretnutia pri rôznych príležitostiach. Dăkoval som za kazatelia terajších, ale aj za tých, čo nás predišli do nebeského domova. Potom som si povedal, že do Čech a na Moravu je to na skok, nepotrebujem ani diaľnicu známku. Už presne som si nespomíнал, kde všade sú naše zbyt, ale v myšli som vymárali mnohé spomienky z celostátnych konferencií, rôznych návštev a brigád v Prahe. Kedže sa počítam k tým skôr narodeným, mohol som si pripomenúť mnohých kazateľov a dăkoval Pánovi za ich vernošť a službu. Zvlášt za tých, ktorí boli aj na evanjelizácii v našom zbere v Miloslavove. Nakoniec ma zmohla únava a zaspal som.

V nedelu po poviňnej ráňajšej jazde v nemocnici som si „odskočil“ do Košíc a cez mobil som mohol naživo sledovať a počúvať kázeň a chvály. No povedzte, nie je úžasné byť Božím dieťaťom?

V. Majlí

JÁ JSEM

Vrátime sa ještě ke tretímu přikázání desatera – Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Proplánové nás vede především ke kontrole vlastního slovníku, hlídání si různých slovních vyjádření – zejména bezmyšlenkovitá. Ale bylo to takto myšleno? Jde jen o to, nevyslovit Boží jméno? Nebo lépe: Není za tím ještě něco víc?

Nás Vykupitel a Pán mival u posluchačů občas problém právě s použitím Božího jména. Je to zaznamenáno například u J 8, 58-59: Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem. Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet.“ Použil totiž slova vyjadřující Boží jméno. Takto se Bůh představil Mojžíšovi: Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“

A pokračoval: „Rekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám“ (Ex 3, 14). Takto začíná i soupis přikázání, které je součástí smlouvy mezi Bohem a Božím lidem v Ex 20, 2: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vysvedl z egyptské země, z domu otroctví.“

Smlouva byla a je vyjádřením, že už nejsem sám za sebe, ale za svého smluvního partnera a platí to i opačně. Apoštol Pavel to v rámci nové smlouvy zpečetěné krvi našeho Pána vyjádřil následovně: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne“ (Ga 2, 20).

Takže si dejme pozor na naše JÁ JSEM. Když Hospodin povolává Jeremiáše, slyšíme: Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem jen mládežec... Neboj se jich, protože já jsem s tebou, abych tě vysvobodil, je výrok Hospodinův“ (Jr 1, 7-8). Neříkej já jsem, protože JÁ JSEM!

Podobně vidíme i reakci Božího posla při zvěstování narození Jana Křtitele: Zachariáš pochyboval: Já jsem starý, anděl odpověděl: „Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem...“ I naše „já jsem...“ tak může být znevážením našeho smluvního partnera. Zachariáš načas oněměl. Promluvil, až potvrdil Boží slovo. A co my? Nejsme také němí? Není naše „já jsem...“ (mladý, starý, nemocný, slabý, nezkušený...) znevážením toho skutečného JÁ JSEM, který s námi uzavřel smlouvu?

Ondřej Valenta

Dana Jersáková

Křídla

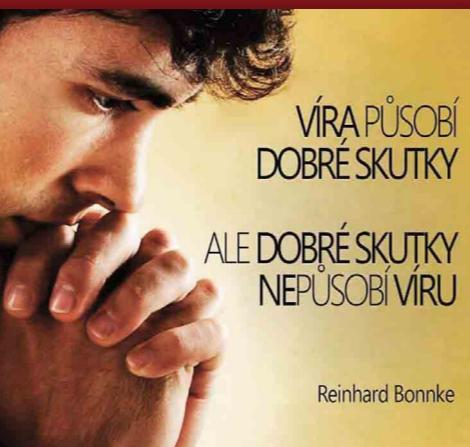
Život ve strachu je život se zlomenými křídly. Nemůžeš zažít radost z volnosti, nemůžeš vzlétnout a zahľadnout celý obzor a nejenom ten kousíček kolem tebe. Jen odvaha k důvěře v Boha vrátí tým křídlem novou sílu. Zkus mu věřit, má moc tě odpoutat od svazující přitažlivosti strachu. Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlovi... (Iz 40, 31).

Pavel Dirda

Totalita

Môj prvý kontakt s totalitným režimom bol hned po narodení. Bol som len batolatom, keď Vítazný február 1948 postihol aj našich rodičov. Miestnymi prisluhováčmi boli označení ako „kulaci“ (propagandistické označenie pre stredných až bohatých roľníkov). Všetko živé a neživé hospodárstvo pohľalo JRD a rodičia museli tvrdovo pracovať, aby nás tri deti zaopatrili. Snažili sa, aby sme mali štastné detstvo, na ktoror sa dobre pamätám. Nejako zvlášť sme nepočítvali zásahy moci do našej rodiny, až na to, že bratovi robili problémy dostať sa na strednú školu. Rodičia boli veriaci a aj keď sme bývali v susednej dedine, chodili sme do zboru v Miloslavove. Najskôr na bicykloch a motorke a neskôr na aute. Vyštudoval som strojnícku priemyslovku v Bratislave a po skončení som nastúpil do Mototechny. Vzápäť som narukoval na základnú vojenskú službu do Hraníc na Morave. Tam sme boli pomerne izolovaní od diania v spoločnosti, o čo sa snažili politickí pracovníci v armáde. Spomínam si, ak som sa vrátil v noci z dovolenky presne 21. augusta 1968. Kasárne boli obklúčené sovietskymi tankami. Už vtedy som fotografoval a mám celý album fotiek z tej doby. O fotky bol veľký záujem z radosťovojak i dôstojníkov, a keď kamaráti chodili na vychádzky, ja som sedel vo fotokomore a „zarábal som si“. Ale eufória veliteľstva postupne opadla a nastaalo, ako to vrchnost pomenovala, obdobie normalizácie. Po skončení vojenčiny som sa vrátil pracovať do Mototechny a po čase som sa stal vedúcim predajne. Vedenie podniku vedelo, že som veriaci, a stále mi naznačovali, že na takom poste by mali byť členovia KSČ a keď o tom premýšľam, ved' mám deti a tie iste budú chcieť študovať. Moja odpoveď vždy bola, že v prípade, že si musím vybrať,

radšej sa vzdám funkcie, čo zase nechceli oni, nakolko boli s mojou prácou spokojní. Nemal som ani potuhy o tom, že som sa dostal do hľadáčika ŠTB. Až po rokoch som si uvedomil, že štátna moc sa bála, aby sa neopakovalo obdobie pred rokom 1968. Zbierali informácie o ľudoch a hľadali ich aj v podnikoch, hlavne od vedúcich, ktorí boli straníci. Zrejme tak dostali informácie aj o mne. Jedného dňa ma v predajni navštívil človek v civile a predstavil sa ako poručík Kráľ a predvolal ma na oddelenie VB (verejná bezpečnosť). Nepovedal načo, a tak som bol trochu vykolený a premýšľal som, aký je dôvod môjho predvolania. Išiel som teda s malou dušičkou, ale s vedomím, že Boh ide so mnou. Pri rozhore mi dal podpísť hárok, na ktorom bolo uvedené, že svoju výpovedou neohrozujem nikoho z rodiny ani známych. Určite som nepodpisoval súhlas k spolupráci, ale dnes si nie som istý, či môj podpis nemohli zneužiť. Tu som sa dozvedel dôvod môjho predvolania. Štátne moc zaujímalo, ako sa cirkev správa a vymedzuje voči politike strany. Pýtal sa aj na konkrétnu mená z našho zboru a z Bratislav. Samozrejme, bol som dobrý „partizán“ a povedal som, že nič neviem o nejakom spríhananí a hovoril som pravdu. Nebol som nijaký hrđina, ale prezradil som mu, že v zboroch sa za vrchnosť modlím, lebo to je aj naše poslanie, o ktorom hovorí Biblia. Tým som ho úplne odzbrojil a prepustil ma. Potom ma ešte predvolal v období pred výročím vpádu vojsk Varšavskej zmluvy, či sa niečo v cirkvi neprípravuje. Asi som si získal jeho dôveru, lebo toto stretnutie už nebolo na oddelení, ale v kaviarni pri čaji. Asi potreboval vykazovať činnosť, tak ma ešte raz zavolal a tam mi povedal, že meno Kráľ je len krytie a povedal mi aj svoje skutočné meno. Niekolkorát mi radil, aby som vstúpil do

strany, že nech myslím na deti. Samozrejme, že som oponoval, lebo nezdieľam tento svenonázor a oni takých nechcú.

V tom období aj moja manželka bola predvolaná na Ministerstvo vnútra SR. Na stretnutie išla tiež posilnená na modlitbách a ubezpečená, že Duch Svätý jej pripomene všetko, čo má hovoriť. Bolo jej povedané, že dostali anonymné udatie, že tajne počúva Rádio z Vatikánu, načo ona povedala, že keďže nie sме katolíci, ak má prilieženosť, počúva TWR. Samozrejme aj to bolo zakázané. Pýtal sa, čo si myslí o prípadnom preložení brata kazateľa Janka Krišku do Bratislav. Povedala, že je presvedčená, že prvoradú úlohu brata kazateľa je zvestovanie evanjelia a to môže robiť hocikde. Krátko na to dostal naozaj povolenie na preloženie do Bratislav.

Po týchto stretnutiach by nás nebola prekvapila nejaká perzekúcia, ale chvála Bohu nikdy k tomu nedošlo. A keby aj bolo k tomu došlo, verím, že by nás Pán prenesol aj cez to. Po nejnej revolúcii ma pán Kráľ vyhľadal (pôsobil som už nie ako vedúci predajne, ale ako školiteľ učňovského strediska) a povedal mi, že mi závidí, lebo som sa nevzdaľ viery a nepodľahol tlaku pod vidinou ľahšieho života ako člen strany. Bol absolventom VUML (večerná univerzita marxizmu-leninizmu) v Moskve, no nakoniec ho vyhodili zo strany a skončil ako archívár v knižnici.

V. Malý

ukázala, kde složit své břímě hřichu, které bylo již k neunesení (Ž 38, 5). Ve své úzkosti jsem hľadal Boha. Šel jsem tak, jaký jsem byl, nenesl jsem nic, než své viny. Tak, jako ten marnotratný syn, jak ten publikán a jiní hříšníci, o ktorých mluví Bible. Bohu dík za to, že mne přijal. Izajáš to vyjadřuje na těchto místech (Iz 1, 18; 43, 25 a 44, 22).

Sláva Bohu, že poslal Ježíše hledat a spasit to, co zahynulo (Lk 19, 10). Po tuhému zápasu vzešlo mi víťzství, po tísní svoboda.

Bilo to venku, v prírode, kam jsem rád vycházel. Tam ozářil moje nitro první paprsek „Milováním včerným miluji tě“ (Jer 31, 4) a „Krev Ježíše, jeho Syna, nás očistuje od každého hřichu“ (1 J 1, 7).

Prvlastníl jsem sobě tato zaslíbení a pokoj Boží naplnil a zholj moje nitro. Rád chodívám zas na ta posväcená miesta, kde duše má zápasila, kde se mi nebe k zemi sklonilo. Nyní tam zápasívám za své dosud hynoucí spolubližní.

Chrám prírody má své krásy i zátiší. Kdysi jsem lkával: „Kéž bych védél, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu“ (Job 23, 3). Teď smím pricházať priblížiť až k trůnu milosti (Žd 5, 16). Mé břímě je sňato, môj život zmieněn. Kristus mi dává sílu k víťzství. Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli. On hledá všechny.

Pojď i ty ke Kristu a zkus to doopravdy. On tě přijme. Zanech pochyb, nedověry a odkladů. Dnes je den spasení.

A. Barot

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhôrí Jeseníků v obci Víkýřovice, na vlastovej trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zime, pěší turistika v létě). Možnosť parkování na pozemku. Více informácií na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz
Véra Jersáková

Jak mne Ježíš našel

Je tomu už řada let, ale vždy s radostí na tu chvíli vzpomínám. Žil jsem, ako jiní, hřichu a libostem těla. Dostavila se však nemoc, která mi posloužila, abych poznal sebe a Boha. Na pokraji hrobu jsem si říkal: Tak mladý a už mám umřít? A kam potom? Do neznáma! Ulekl jsem se toho a začal jsem hľadať v Bibli. Ta mi ukázala, že nejdu dobré k věcnosti, že nemám cíl. Duch Boží mne ved dál a ukázal mi kříž Golgoty. Dostala se mi do rukou Bunyanova „Cesta křestana“ a ta mi

Program 50. výročné konference Odborů sester BJB v ČR a SR v Brně 3.– 5. 5. 2019

OBDAROVANÉ milostí

Text: Jan 1, 16

Z Jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí

PÁTEK

12,00 Setkání výborů ČR a SR

16,00 Registrace v Kultúrnym centru Babylon, Kounicova č. 20

Večer: 17,00 – 17,45

Menza Masarykovej univerzity, Moravské námestí č. 9

18,00 Zahájení konference: Helena Včeláková a Ruth Maďarová

Vedení: Vilma Koblischková

Vzpomínky na časy minulé...

Vzpmínají: Jan Titěra, Jarka Cihová, Iva Kernová a Elena Pribulová

Hudební skupina Maják

SOBOTA

9,00 Vedení: Ruth Maďarová

Pozdrav a úvod k modlitbám: kazatel sboru Brno Pavel Coufal

Predstavení nové zvolených výberov odboru sester BJB v ČR a SR

Poděkování a modlitba: Lidka Englerová a Iva Kernová

I. téma:

Milost v životě křestana v současnosti.

Petr Coufal, kazatel sboru BJB Olomouc

Hudební skupina Maják

Oběd: 12,00 – 13,00

14,00 Vedení: Jana Pospíšilová

II. téma:

Plnost Boží milosti ve službě. Jana Coufalová, BJB Olomouc

Služba zpěvem

16,00 – 17,30

1. Procházka s průvodcem po Brně

2. Chvály s brněnskou skupinou Grace2You v KC Babylon

Večer: 17,30 – 18,30

19,00 Vedení: Judita Kolaříková

Ohlédnutí za práci sester Spot (Vista film)

Vzpomínkový koncert Polariský,

Slávo Kráľ, Daniel Valenta, Zdeněk Pospíšil

NEDĚLE

9,00 Vedení: Helena Včeláková

Úvod k modlitbám: Jarmila Balážová

III. téma:

Spoléhání na milost v budoucnosti. Lidka Englerová, BJB Poprad

Brněnský pěvecký sbor

Poděkování a požehnání – kazatel sboru

Zpívání požehnání – brněnský pěvecký sbor

Oběd: 11,30 – 12,30

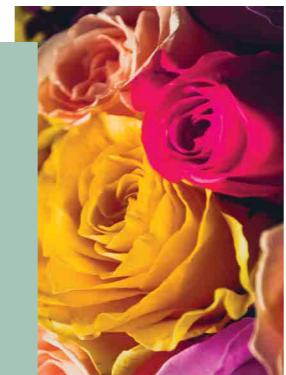
Konference sester BJB z Česka a Slovenska

OBDAŘOVANÉ milostí Jan 1,16

Brno 3-5/5/2019

obor sester

1969-2019

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsiveač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

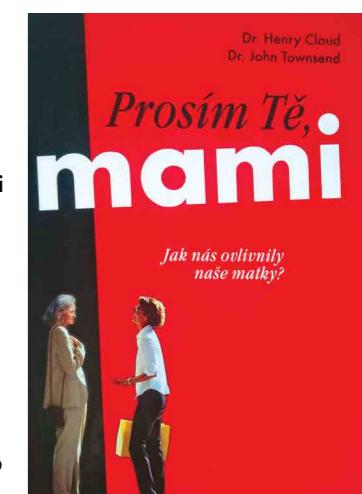
Číslo 7/8 2019 – ...nezabiješ!

Číslo 9 2019 – ...nescudzoložíš!

Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!

Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blíženemu!

Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!

Recenzia knihy

Názov knihy: Prosím Tě, mami (Jak nás ovlivnily naše matky?);

Autor: Dr. Henry Cloud;

Dr. John Townsend;

Vydavateľstvo: Návrat;

Rok vydania: 2007

V máji je sviatok Dňa matiek a zväčša vtedy svoje mamičky obdarujeme a s láskou podávame za to, čo nám dali, ako sa pre nás obetovali a ako sa o nás postarali. Väčšinou až keď máme vlastné deti, naozaj pochopíme, kolko sme dostali a aké bolo pre naše maminky náročné vychovať nás. Práve maminka stála uprostred tohto procesu, vďaka ktorému sme dnes tým, čím sme, vzťah s nou priamo vplýva na to, či budeme úspešní v láske a práci. Od maminky sa učíme dôverným vzťahom, získavame vzorce správania, ako sa budeme správať k iným ľuďom, ako budeme nakladať so zložitými emóciami, očakávaniami, ideálmi, stratou, smútkom a všetkým tým, čo tvorí našu emocionálnu inteligenciu. S takoto vážnosťou sa na vztah dieťaťa a matky pozerá dvojica mojich obľúbených kresťanských psychológov Cloud a Townsend. Nikto nemá ideálnych rodičov, každý utržíme v detstve zranenia, nie je však jedno, aké veľké a vážne naše zranenia sú. Môže sa stať, že naše maminky urobili väčšie chyby a ubližili nám viac, ako nám pomohli. V knižke preto psychológovia opisujú vplyv pôsobenia našich mám na nás samých, snažia sa nám vysvetliť, ako nás to ovplyvnilo, ale hlavne, ako sa z toho možno vyslobodiť. Práve vyslobodenie sa zo zranení je najdôležitejšou časťou knihy. Nejde o osočovanie našich mám, nejde o neváženie si ich obety, ide skôr o to, aby boli naše vzťahy zdravé, a to ako naše vzťahy s maminkami, tak naše vzťahy s vlastnými deťmi. Nemali by sme zabúdať, že s najväčšou prav

MATKA SA VŽDY MODLÍ

Z maďarčiny preložila Katka Kvačková

Oblaky zármutku sa zhromažďujú nado mnou, bolia veľmi!

K Tebe som pozdvihla svoj hlas, ó Bože – a prišiel si!

A zasvetilo slnko! „Len“ toto sa stalo,

ale moje srdce ovládol pokoj, radosť a nádej!

Mnoho divých víchrov sa prehnalo nado mnou.

Zo všetkých vyviedol ma môj Boh.

Neviem ako, nerozumiem prečo?

Ale dobre viem, že sa za mňa vždy moja matka modlí!

Na ceste života nesveti vždy slnko.

Často chodím v tieňa hlbinách.

Že predsa žijem vo svetle? Tichu? Pokoji?

Dobre viem, že sa za mňa vždy moja matka modlí!

Môže prísť čokoľvek, kým žiť budem.

Nebudem sa báť, pôjdem smelo vpred!

Zdolám prekážok hory,

lebo dobre viem, že sa za mňa moja matka vždy modlí!